

CLUBBLAD • FEBRUARI 2015 • NR 41-2

OLAT NIEUWS

Wandelsportvereniging

28 febr.: Algemene Ledenvergadering in De Beurs, Sint-Oedenrode!

22 febr.: Winterseriewandeltocht vanuit Neerkant (vooruitblik)

Verslag van een leerzaam en gezellig trainingsweekend in Wintelre

OLAT: Ollandse Lange Afstand Tippelaars

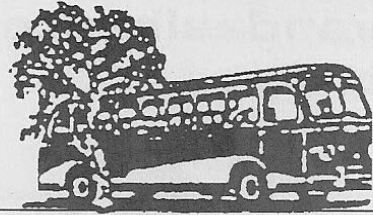
Opgericht 23 november 1967
te Sint-Oedenrode
Lid van KWBN (Koninklijke
Wandelsport Bond Nederland)
Aangesloten bij:
Atletiekunie

*In dit nummer o.a.
verslagen van de winter-
seriewandeling vanuit
Waalre (15 km en 30 km)
en ook een kijkje achter
de schermen bij de
organisatie van deze
dagtochten van OLAT.*

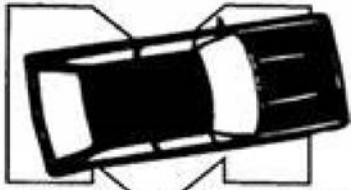
Burgemeester van Oerlehof 8
5491 AP Sint-Oedenrode
Tel. 06 - 12 27 83 95
www.fotografiebrouwers.nl
info@fotografiebrouwers.nl

Van Hoof Sint Oedenrode

Het busbedrijf waar u het best
mee UIT bent

Telefoon 0413 472545
Grote Doelenlaan 16-18
5491 EG SINT OEDENRODE

M.V.D. HEIJDEN

autocentrum zijtaart b.v.

Past. Clercxstraat 34, 5465 RH Zijtaart
Telefoon 0413 36 33 74 • Fax 0413 34 26 14
www.mvdheijdenzijtaart.nl

Café Biljard

Schonmoeder

Linze 13
5667 AH Geldrop
Tel: 040-2862046
bij Sporthal De Kievit

VAKANTIECENTRUM
DE ZWARTE BERGEN

Op zoek naar een geschikte locatie?
Vraag vrijblijvend naar de mogelijkheden.

VAKANTIECENTRUM DE ZWARTE BERGEN
Zwartebergendreef 1
5575 XP LUYKSGESTEL
Tel. 0497-541373
E-mail: info@zwartebergen.nl

LANDSCHAP

reisboekwinkel

LANDKAARTEN REISGIDSEN ATLASSEN GLOBES
WANDELKAARTEN TAALGIDSEN FIETSKAARTEN
FOTOBOEKEN LANDENINFORMATIE REISVERHALEN

www.landschapreisboekwinkel.nl

Kleine berg 3
5611 JS Eindhoven
info@landschapreisboekwinkel.nl
T 040 256 9653
F 040 256 9654

De Vresselse Hut

de gezelligste 'Hut' in de regio

Al meer dan 40 jaar het adres voor
bruiloften, recepties, bedrijfsfeesten,
vergaderingen en kinderfeesten.

t 0499 472 870 • www.devresselsehut.nl

REDACTIE OLAT NIEUWS

Ad van Asten (coördinatie, bestuursafgev.)
Ad van Asten, Lineke den Boer, Wil Jacobs-
Effting, Rinda Scheltens (redactie)
Lineke den Boer (eindredactie, vormgeving)
Noud Wijn (fotografie)
Otto Ahlers (archivering, techniek)

INLEVEREN KOPIJ VOLGEND NUMMER

t/m 22 februari 2015
Lupinelaan 27, 5691 WC Son
olatnieuws@olat.nl
info redactie algemeen: 0499-473767

WEBSITE

Otto Ahlers (coördinatie) - o.ahlers@olat.nl
Angélique van Deursen (webmaster)
website@olat.nl

LEDENADMINISTRATIE & ABONNEMENTEN

Jet Dreesen
Uiverlaan 23, 5613 AC Eindhoven
040-2903060 of leden@olat.nl

VERZENDING

Mariet & Mart Douven

DRUK

Drukkerij SNEP BV, Eindhoven

ISSN 1570-4831

IN DIT NUMMER

Vooruitblik clubreis Malmedy - Basse-Bodeux	Ad van Asten	3
Wandelen op Dinsdag; Rooise Wandelingen; Clubreizen; Dagwandeltochten		4-5
Samenstelling bestuur en commissies OLAT		6
Bij Joop aan tafel	opgetekend door Ad van Asten	7
Onze jarigen / Ledenadministratie	Jet Dreesen	8
Van de bestuursafdeling	Ad van Asten	9
Vooruitblik Dagwandeltocht Neerkant	Myriam van den Berg	10-11
Verlag dagwandeltocht Waalre	Ad van Asten / Ruud Horst	12-15
Winterserie achter de schermen	Johan van de Sande	15
LPS: Stand clubkampioenschap 2015 & Agenda	Frank Marchand	16
Winterkleding	Co Tops	16
Overnachting 4Daagse Nijmegen	Joop Wesseling/Ad Ketelaars - Prikbord	17-18
Interview met jubilaris Gerard Legierse	Mirjam Kies	19-20
OLAT Trainingsweekend, Wintelre	Rick Liesting	21-23
De Vier Quellen Weg (5, slot)	Rinda Scheltens	24-27
Noordkaap-Gallivare-Östersund (11)	Peter van Beljouw	28-30
OLAT Jubilarissen		31

De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en beeld van OLAT-leden en over OLAT-evenementen. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort.
Voor de inhoud van de advertenties in dit clubblad kan door het bestuur van OLAT en de redactie van het OLATNieuws geen enkele verantwoordelijkheid worden aanvaard. Bezoek ook onze website: www.olat.nl

VOORUITBLIK CLUBREIS Malmedy - Basse-Bodeux

De GR 14 is van betrekkelijk recente datum. Oorspronkelijk begint deze GR in Parijs en strekt zich over 800 km noordwaarts uit tot in hartje Ardennen. Het traject dat we vandaag (**21 maart**) bewandelen is feitelijk de laatste etappe van de route, maar dan in omgekeerde richting.

Ons startpunt ligt in Malmedy en volgt de GR14 in zuidelijke richting. Afhankelijk van waar het startcafé is gevonden, wordt eerst een afstand richting Falize gewandeld. Het is hoofdzakelijk asfalt en het verloopt in stijgende lijn. We komen langs een boerderij die 'Les Bruyères' heet. In het nabijgelegen bos zien we een herdenkingssteen aan Arthur Michel. Het bos verlaten we dalend met op de achtergrond steeds het geluid van de verkeersbaan E42, maar verder straalt de omgeving een en al rust uit. Dan komen we in het stroomgebied van het mooie riviertje de Warche waarnaar ook het volgende dorpje waar we doorheen wandelen is vernoemd. We volgen het riviertje enige tijd en passeren onder-tussen, zonder het te merken, het oude grensgebied tussen België en Pruisen (Duitsland), een stukje nasleep van de Eerste Wereldoorlog.

Wij bereiken nu een prachtig stukje natuur binnen het stroomgebied van de Amblève, die hier de allure van een echte rivier heeft. Onderweg passeren we nog een herdenkingssteen van recentere datum die aan Joseph Goffinet herinnert, een man van 45 jaar die hier is verongelukt. We wandelen nu over een oud traject van de GR56, die sinds 2006 is opgeheven. We volgen steeds de oever van de Amblève en

komen in Challe, een vervallen dorpje met vakwerkwerkhuisjes en boerderijen. In het voorjaar kan de waterstand van de Amblève hier een vrij hoge stand bereiken. Of we de samenstroom van de Eau Rouge met de Amblève kunnen naderen, is nog de vraag. We lopen achterlangs de ooit machtige abdij van Stavelot en gaan daar de brug over.

Hier even goed opletten want we kruisen de GR AE en O, nu de GR15 geheten.

In de mooie stad Stavelot is natuurlijk van alles te beleven en vanzelfsprekend nodigen de vele knusse cafeetjes uit om even te rusten en van een plaatselijk drankje te genieten.

We verlaten de stad van Sint-Remaclus en stijgen uit het dal. We horen het rustgevende geluid van een snelstromend beekje. Men kan zich intussen afvragen wat er eerder was, een gebouw dat ons de weg verspert of de rustige veldweg die wij proberen te volgen. We stijgen nog even verder, komen op een asfaltweg die tussen beukenbomen doorloopt en komen dan in Aisomont. Vanaf dit dorpje worden we richting het bos geleid en kunnen daar de uitzichttoren J. Leroux niet missen. Er staat ook een picknickbank en verder is er natuurlijk een prachtig uitzicht. We gaan daarna in een rustig tempo naar Trois Ponts en zien daar als eerste de 'belvédère' van Hallet. We laten het dorp met de drie bruggen achter ons, gaan door het bos, genieten nog van Ruisseau de Bodeux en bereiken dan weldra onze eindbestemming in Basse-Bodeux. Zo zou het ongeveer kunnen gaan. Een mooie wandeling.

-Ad van Asten-

(praktische informatie op pag. 5)

WANDELEN OP DINSDAG

Op dinsdag om de 14 dagen wandelt een groep van ongeveer 50 enthousiaste OLAT-leden een route van ongeveer 20 km in de mooie natuur van de Kempen, de Meierij, de Peel en een enkele keer in het grensgebied met Limburg.

De start is stipt om 10.00 uur. Het startadres is al eerder open voor een kopje koffie of thee. De lunchpauze is over het algemeen ook in een horecagelegenheid. Soms mogen we er ons eigen brood opeten. Zo niet, dan is onderweg een pauze voor dit doel.

Omstreeks 15.30 uur zijn we weer terug op het startadres. Deelname staat open voor alle OLAT-leden. Er zijn geen kosten aan verbonden, uitgezonderd de consumpties die je gebruikt.

Ben je geen lid en wil je een keer meelopen, dan ben je van harte welkom. Het is wel gebruikelijk dat je na 2x lid wordt van OLAT.

Deelname is voor eigen risico; aan- of afmelden is niet nodig. Er mogen geen honden meelopen.

Informatie:

Voor nadere informatie en het programma: www.olat.nl of via onderstaande personen

Myriam van den Berg 073-5325286 (06-45252182)
mvdberg@home.nl

Mieke van Boxtel 0411-622188 (06-49408821)
acvan boxtel@home.nl

Truus Kusters 0478-541276 (06-15388386)
h.h.kusters@home.nl

AGENDA		
Datum	Route	Startpunt
17 feb. 2)	Carnavalse tocht	v Oeffelen, 040-2261181 Heezerenbosch 24, 5591 TA Heeze
3 mrt	Kroonvense Heide	den Herberg, 0497-514698 Witrijtseweg 15, 5571 XJ Bergeijk
17 mrt 2)	't Ham en De Heesbeemden	NS station Horst-Sevenum, 077-3030680 Stationsstraat 151, 5963 AA Hegelsom
31 mrt	NS Rosmalen - NS Den Bosch	Perron 3, 073-8507550 Hoff van Hollantlaan 1, 5243 SR Rosmalen
14 april 2)	Weerterbos en Heegterheideroute	Van Horne Hoeve, 0495-531312 Trancheeweg 22, 6002 ST Weert
1)	geen cafépauze	
2)	cafépauze op startplaats	

ROOISE WANDELINGEN

Iedere dinsdag vertrekt in Sint-Oedenrode een enthousiaste groep wandelaars voor een tocht van circa 7 of 10 km. Iedereen loopt in zijn eigen tempo aan de hand van een routebeschrijving. Gestart wordt – altijd stipt om 10:00 uur – beurtelings vanuit het centrum en de drie kerkdorpen van Sint-Oedenrode:

Den Toel Pastoor Smitsstraat 4, Olland
De Beckart Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
De Vriendschap Pastoor Teurlingsstraat 30,
Boskant

Oud Rooy Markt 13, Sint-Oedenrode

Bij een 5de dinsdag van de maand is de start vanuit wisselende locaties.

AGENDA

Datum	Startpunt
10 februari	De Beckart
17 februari	De Vriendschap
24 februari	Oud Rooy
3 maart	Den Toel
10 maart	De Beckart
17 maart	De Vriendschap
24 maart	Oud Rooy
31 maart	Joe Mann paviljoen, Joe Mannweg 4, Best

Deelname is voor OLAT-leden gratis, op vertoon van clubpas. Niet-leden kunnen één keer gratis uitproberen; daarna betalen zij 1 euro per keer. Dit kan contant of via een strippenkaart van 14 euro. Iedereen wandelt mee voor eigen risico.

Informatie:

Johan van de Sande 0413-473375

Peter van de Laar 0413-474759

Betsie van Mil 0413-475454

Het Kienehoefpark in 'Rooy'

CLUBREIZEN

Het 'eigen reisbureau' van OLAT organiseert al vele jaren clubreizen naar de mooiste gemarkeerde wandelroutes in België, Duitsland en Zuid-Limburg. Deelnemers worden vanaf diverse opstapplaatsen per bus vervoerd. Bij de dagtochten is verzorging (soep) inbegrepen. Wel dient men zelf te zorgen voor voldoende eten en drinken onderweg. In de dorpjes op de route is niet altijd iets te krijgen.

Er is altijd keuze tussen twee afstanden (op de dag zelf eventueel nog te wijzigen). Men wandelt op eigen gelegenheid, aan de hand van markering en routebeschrijving. De reisleiding is in geval van nood op te roepen.

PROGRAMMA 2015

21 maart	GR 14	Malmedy - Basse-Bodeux	23,6 km
18 april	GR 573	Nessonvaux - Limbourg	26,5 km
13 juni	GR126	Rochers de Freyr - Houyet	24,7 km
19 sept.	GR56	Manderfeld - Steinebrück	23,4 km
17 okt.	GR76	Petit-Fraigneux-Huy	22,4 km

Inschrijfgeld:	Leden	Niet-leden
dagtochten	€ 28,00	€ 32,00

De prijzen zijn onder voorbehoud

Inschrijven:

Tot uiterlijk 14 dagen van tevoren, met vermelding van tocht, aantal personen, opstapplaats, afstand, postcode en huisnummer.

Geld overmaken op de bankrekening ten name van wsv OLAT, Sint-Oedenrode IBAN NL56 RABO 0157 9507 43.

Na-inschrijven:

Alleen mogelijk na vooraf informeren bij Toon van Wordragen of er nog plaats is.

Afmelden:

Bij verhindering zal, indien dit uiterlijk 10 dagen vóór de tocht is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht, of (na aftrek van €1,10 administratiekosten) worden teruggestort. Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of teruggestort.

Opstapplaatsen:	Tijden:
Sint-Oedenrode	07:00 uur
Eindhoven (NS/Fuutlaan)	07:35 uur
Weert (AC-restaurant A2)	08:10 uur

Zorg voor een geldig identiteitsbewijs!

Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Info & inschrijven: Toon van Wordragen
0495-537775
clubreizen@olat.nl

DAGWANDELTOCHTEN

De winterserietochten van OLAT gaan altijd zoveel mogelijk over onverharde paden en stille weggetjes. De routes zijn duidelijk uitgepijld en daarnaast krijgt u een routebeschrijving mee waarvan de nummers corresponderen met die op de pijlen. Verspreid over de routes zijn altijd meerdere wagenrustposten aanwezig, indien mogelijk met toiletvoorziening; op de langere afstanden is ook horeca opgenomen in het parkoers.

Nordic Walkers zijn welkom op alle afstanden.

Startbureau:	geopend vanaf	07.15 uur
	inschrijving vanaf	07.30 uur
	finish voor	17.00 uur

Afstanden:	Starttijden:
40 km	08.00-09.00 uur
30 km	08.00-10.00 uur
10-15-20 km	08.00-12.30 uur

Inschrijfgeld:	10 km	€3,00
	15 km	€3,50
	20 km	€4,00
	30 km	€4,50
	40 km	€4,50

Bij het inschrijfgeld is de verzorging op de wagenrusten (brood, koffie, thee, bouillon, etc.) inbegrepen.

Korting:

OLAT-leden	€2,00 op vertoon lidmaatschapskaart
Bondsleden	€0,50 op vertoon lidmaatschapskaart

Voor elke startplaats krijgt u een sticker voor uw wandelboekje.

GPS-route: beschikbaar op startbureau
gps-wandelen@olat.nl

Informatie: Joop Wesseling 073-5033322
dagtochten@olat.nl www.olat.nl

AGENDA	
Datum	Startpunt
Zondag 22 februari 2015	5758 AM Neerkant Café-zaal Internos Dorpsstraat 27
Zondag 15 maart 2015	5454 GH Sint-Hubert Gemeenschapshuis De Jachthoorn Weth. Lemmenstraat 13
Zondag 19 april 2015 Voorjaarstocht	5263 CN Vught Brasserie Brac Loonsebaan 155
Zondag 26 april 2015 Natuurpoorttocht	5491 PA Nijnsel (Sint-Oedenrode) Natuurpoort De Vresselse Hut Vresselseweg 33

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen

Henk Plasman (*voorz*), Piet van der Ree (*notulist*), Paul Canters, Pierre Emans, Jack Klumpkens
Frank Marchand (*bestuursafgevaardigde*)
Henk Plasman (*wedstrijdsecretaris*)
lps@olat.nl

Dagwandeltochten

Ad Verbakel, Theo van Boxmeer (*parkoersen*)
Ad Ketelaars (*voorz*), Hans Janssen, Antoinet Gooren

Clubreizen

Toon van Wordragen (*coördinator*),
0495-537775
Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
clubreizen@olat.nl
Pierre Emans, Jan Hendrix, Theo Bouwmans
Ad Ketelaars (*bestuursafgevaardigde*)

OLAT Wandeldagen

Mia Dielesen (*secretariaat*), 040-2552742,
Hamakerstraat 11, 5652 RC Eindhoven
olat-wandeldagen@olat.nl
Joop Wesseling (*voorz*), Antoinet Gooren,
Ad Verbakel, Ad Ketelaars (*financiën*), Tony van Duijn, Hans Janssen (*coördinatie verzorging*)

Wandelen op Dinsdag

Myriam vd Berg (*coördinator*), 073-5325286
Mieke van Boxtel, 0411-622188
Truus Kusters, 0478-541276
Antoinet Gooren (*bestuursafgevaardigde*)

Avondvierdaagse & Rooise Wandelingen

Piet van Berkel, 0413-784742
Betsie van Mil, 0413-475454

Wandelpaden

Jan van Berkel (*Airbornepad*)
Otto Ahlers (*Hertog Hendrikpad*)
Theo Beelen (*Graaf van Hornepad*)
Otto Ahlers (*algehele coördinatie*)

Onderscheidingen

p/a Peppelbos 40, 4191 MG Geldermalsen
Voordrachten jaarlijks vóór 15 nov. indienen

OVERIG

Boetiek wandelgidsen

Janet van Gennip, 040-2415802,
boetiek@olat.nl

Overnachting Vierdaagse Nijmegen

secretaris@olat.nl

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Voorzitter

Joop Wesseling
Dorpsveld 33
5258 MA Berlicum
073-5033322
voorzitter@olat.nl

Penningmeester

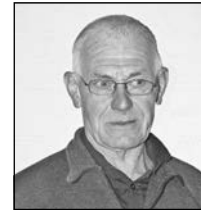
Ad Ketelaars
Koninginnelaan 108
5491 JX Sint-Oedenrode
0413-475824
penningmeester@olat.nl

Bankrekening: 1382.11.736
t.n.v. OLAT Sint-Oedenrode
IBAN: NL34 RABO 0138 2117 36
BIC: RABONL2U

Secretaris

Harrie Paulissen
Spoordonkseweg 35
5688 KB Oirschot
06-53749249
secretaris@olat.nl

Bestuurslid

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstraat
12
5469 EZ Keldonk
0413-212161
a.verbakel@olat.nl

2e Secretaris

Antoinet Gooren
Plutostraat 2
5081 TG Hilvarenbeek
013-5054508
a.gooren@olat.nl

Bestuurslid

Frank Marchand
Deursenstraat 7
5043 JP Tilburg
013-5702662
f.marchand@olat.nl

Bestuurslid

Ad van Asten
Lupinelaan 27
5691 WC Son
0499-473767
a.asten@olat.nl

Bestuurslid

Otto Ahlers
Stillendijk 36
5657 AV Eindhoven
040-2419514
o.ahlers@olat.nl

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Piet Knoester, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven, Ad Verbakel

ERELEDEN

Ad van Asten, Piet Knoester, Jos Koolen †, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven, Ad Verbakel, Toon van Wordragen

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny & Bert de Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Frans Peters, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel, Sjaan Verbakel, Kees van Vessem, Joop Wesseling, Toon van Wordragen

De allerlaatste

Op zondag 18 januari kwamen we naar Waalre voor onze eerste winterserie-wandeling in 2015. De omgeving was uitgebreid verkend en alle paden waren nauwgezet geregistreerd om de wandelaars een prettige dag te bezorgen. De winter had tot dan toe niet veel om het lijf en eerlijk gezegd hielden we er al bijna geen rekening meer mee dat het nog mis zou kunnen gaan. En juist tijdens de eerste uurtjes van deze dag ging het compleet de verkeerde kant op. Natte sneeuw- en regenbuien trokken als een smal front juist over dit deel van ons mooie Brabantse land. Het resultaat was dat wel de meeste diehards voor de langere afstanden kwamen opdagen, maar dat van massale toeloop voor de mid-denafstand en de kortere routes geen sprake was. Zij bleven thuis.

En zo werd ook onze derde opeenvolgende wandeltocht een deceptie. De tafel van Joop registreerde zegge en schrijve 514 wandelaars, terwijl onze verwachting toch rond de vier cijfertjes schommelde. Laten we hopen dat het voorjaar over een paar weken beter uitpakt.

Als het carnavalsgebeuren over ons heen is gegaan, staan we ook direct aan de vooravond van onze jaarvergadering. Toch altijd weer een opwindend gebeuren voor velen die OLAT een warm hart toedragen. In het boekje dat bij dit clubblad is gevoegd, leest u alles over het reilen en zeilen van uw club. Er zijn besluiten genomen waarover u wel heeft gehoord maar waarover u zich nog niet direct heeft kunnen uitspreken. Wij hopen dat uw oordeel gunstig uitpakt.

Die heeft makkelijk praten, zult u misschien denken, hij stopt ermee. Ik zou dat ook graag willen doen, maar dan moet ik ons clubblad aan zijn lot overlaten en daarvoor is het mij te dierbaar. Daarom blijf ik nog enkele maanden op mijn post als redacteur, maar zal me minder vaak uitspreken over de gang van zaken binnen de club. Natuurlijk blijf ik de vinger aan de pols houden en zal zeker 'vuur spuwen' als dat nodig blijkt te zijn. Ik wens OLAT een goede jaarvergadering.

Er staan veel veranderingen op stapel binnen de uitvoerende organisatie van onze vereniging. Het hoort bij de tijd.

De Bond zal op ons gaan inspelen, maar ook onze eigen verantwoordelijkheid naar de leden vraagt erom dat het bestuur daadkrachtige besluiten durft te nemen. Ons wandelaanbod moet hoognodig worden vernieuwd en dat wil niet zeggen dat er willekeurig activiteiten moeten worden afgestoten. Maar dat de accenten anders moeten komen te liggen is overduidelijk. Je kunt geen wandelclub zijn zonder een wandelprogramma of een uitstraling die wandelaars naar zich toe weet te trekken, of aan zich weet te binden. OLAT mag zich gelukkig noemen met twee groepen wandelaars die door de week op stap willen gaan. We hebben daarmee in ieder geval een kern van wandelaars die zich bewust is van de kracht van saamhorigheid.

We verwachten ook veel van de veranderingen die we hebben doorgevoerd om ons zomerprogramma nieuw leven in te blazen en ook onze winterseries genieten nog steeds de belangstelling van velen. Laat verder ook uw gedachten over de toekomst van het wandelen de vrije loop en verras de wandelwereld met uw initiatief.

Verder een hartelijk saluut aan Joop, die mij in deze rubriek altijd terzijde heeft willen staan.

-het tafelteam: Joop & Ad-

NIEUWS KORT

VOOR U GELEZEN

(door Kees van Vessem)

“Stop maar met bikram yoga, stand-up paddling en piloxing - de beste en effectiefste manier om de gezondheid te stimuleren, is lid worden van een wandelclub”, lijkt een nieuwe studie in het British Medical Journal te suggereren.

Wandelen in groepsverband leidt tot daling van bloeddruk, hartslag in rust, lichaamsvet en cholesterol. Ook hebben wandelaars een betere longfunctie en voelen ze zich lichamelijker fitter en zijn minder gedeprimeerd dan toen de wandelschoenen nog in de meterkast stonden.

Op zich niets nieuws. Dat wandelen gezond is, is bekend. Dat wandelen in een groep motiverend werkt voor de deelnemers, ook. Wie met een clubje de paden op gaat, zal eerder geneigd zijn van de bank te komen dan mensen die in hun eentje erop uit trekken. Alleen hoe gezond precies? Dat wilden onderzoekers van de Britse Norwich Medical School wel eens weten.

De wetenschappers analyseerden daarvoor 42 wandelstudies uit veertien landen. In de onderzochte studies wandelden deelnemers minstens een uur achtereen gedurende een langere periode, werd er buiten gelopen, in groepsverband en onder begeleiding.

De gevonden effecten op de gezondheid bleken zoals verwacht groot. Wandelen heeft nog een voordeel boven andere sporten: het veroorzaakt nauwelijks blessures of verwondingen. De onderzoekers troffen in alle studies een enkele verwonding door struikelpartijen. Daarmee vormden de wandelclubs het beste gremium voor een betere gezondheid, aldus de studie.

Uit: De Volkskrant, 21 januari 2015

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

FEBRUARI

16-2	Nelly Veldhuis	Kerkdriel
17-2	Petra Tops	Veldhoven
17-2	Iris van Limburg	Nijmegen
17-2	Sjaan Cissen	Nistelrode
18-2	Gerrie Makkink	Eefde
18-2	Doortje van den Akker	Eindhoven
18-2	Francien v Genugten	Sint Oedenrode
19-2	Ria van den Boomen-Scheepers	Beek En Donk
19-2	Peter Nijssen	Sint Oedenrode
19-2	Corrie van Heeswijk	Schijndel
20-2	Marij Verberkt	Helmond
20-2	Ineke Daelmans	Helmond
21-2	Hans Bontekoe	's-Hertogenbosch
21-2	Ria van der Heijden	Volkel
21-2	Henny van Megen	Rhenen
22-2	Laura Essens-van Vijfeijken	Aarle-Rixtel
22-2	Jan van Berkel	Erp
22-2	Loek Labout	Amsterdam
22-2	Jeroen van Altveer	Eindhoven
22-2	Laura Broekhuizen	Sint Oedenrode
22-2	Janny de Vries	Eindhoven
23-2	Gonnie van de Wijdeven	Son
23-2	Marja vd Heijden	Sint-Oedenrode
23-2	Pieter van Doorn	Aarle-Rixtel
23-2	Alice van Dyk	Swifterbant
24-2	Jan van Kampen	Sint-Oedenrode
24-2	Servee Derks	Leiden
24-2	Hans van Heeswijk	Schijndel
24-2	Elly van Berkel-Kleenee	Tilburg
25-2	Theo Tromp	Weert
27-2	Kees Kooistra	Eindhoven
27-2	Ellie Perham	Eindhoven
27-2	Maja de Wit	Zijtaart
27-2	Gerrie de Jong	Eindhoven
28-2	Hans van Grol	Enschede
28-2	Bep van der Heijden	Beek En Donk
29-2	Ton Schenkelaars	Veldhoven

MAART

1-3	Sjoerd Vangangelt	Son en Breugel
2-3	Jos van Eck	Sint-Oedenrode
2-3	Jan van Dalfsen	Eindhoven
2-3	Gerrit Arfman	Kapel Avezaath
3-3	Jos van de Velden	Sint Oedenrode
3-3	Frank Weimar	Best
4-3	Margriet van den Boogaard-van Heel	Berlicum Nb
4-3	Frans Clijsen	Sint-Oedenrode

5-3	Nellie Verbruggen	Sint-Oedenrode
5-3	Piet van Schijndel	Sint Oedenrode
5-3	Nina Hoogerbrugge	Berkel En Rodenrijs
6-3	Jan van den Elzen	Volkel
6-3	Jos Raaijmakers	Nuenen
8-3	Miek Ligtoet	Helmond
8-3	Mia Disveld-Lamers	's-Hertogenbosch
9-3	Gerrit van Hees	Maarheeze
9-3	Clara van Dooren-van Rooij	Best
10-3	Maria Kuiper-van den Besselaar	Eindhoven
10-3	Rob Vaessens	Deventer
10-3	Cor van der Heijden	Geldrop
10-3	Tonnie de Boer-Weeda	Ommel
10-3	Jan Ronner	Utrecht
10-3	Marijke Leenders-Migchels	Aarle Rixtel
11-3	Frits Mennen	Heteren
11-3	Hannie Sterken-Verberne	Helmond
12-3	Pieta van Boxmeer	Boekel
12-3	Gerrit van Haandel	Zeeland
13-3	Marietje Jansen	Uden
14-3	Anneke van de Wouw	Moergestel
15-3	Anneriet Janssen	Beek En Donk
15-3	Joop Brans	Son en Breugel

Jet Dreesen

Uiverlaan 23, 5613 AC Eindhoven
040-2903060
leden@olat.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw ledenpas te tonen bij de inschrijving.

AANMELDINGEN

Dhr. Jos van Eck, Sint-Oedenrode
Mevr. Jacq. Van Rossum-van Gastel, Sint-Oedenrode
Dhr. Eugène Vos, Kelpen-Oler
Mevr. Yvonne Nederveen, Sint-Oedenrode
Mevr. Ivonne Vos, 's-Hertogenbosch
Dhr. Sjoerd Vangangelt, Son en Breugel
Mevr. Katelijn de Neeve, Sint-Oedenrode
Mevr. Rieky Verstappen, Sint-Oedenrode

OVERLEDEN

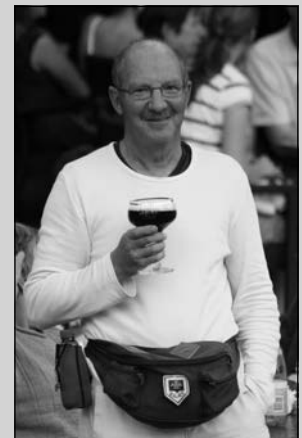
Dhr. Cor van Aarle, Sint-Oedenrode

IN MEMORIAM

Op 7 januari is ons lid **Cor van Aarle** overleden. Cor heeft vele jaren moedig gestreden tegen kanker. Ondanks de zware kuren bleef hij deelnemen aan de Rooise Wandelingen op dinsdag en was (met Gerdy) een fanatiek wandelaar tijdens de Rooise Avond4daagsen en de 4daagse van Nijmegen. Hij deed er alles aan om maar zo lang mogelijk onder ons te blijven.

Veel mensen van de Rooise Wandelingen leefden met hem en zijn vrouw Gerdy mee. Hij was erg geliefd onder de wandelaars en zij hebben tijdens een zeer indrukwekkende uitvaart mede afscheid genomen van Cor. Wij wensen Gerdy veel kracht toe om verder te gaan met kinderen, familie en vele vrienden.

-Betsie van Mil-

BIJ JOOP AAN TAFEL KOMT TE VERVALLEN

De rubriek 'Bij Joop aan Tafel', die sinds april 2008 heeft bestaan, komt te vervallen. In een zogenaamd tafelgesprek tussen voorzitter Joop en de redacteur van OLATNieuws kwamen tijdens dit gesprek diverse onderwerpen aan de orde die binnen het bestuur een leidraad vormden voor het beleid. Nu Ad van Asten bij de komende jaarvergadering zal terugtreden als bestuurslid, heeft het bestuur besloten om dit maandelijkse gesprek tussen voorzitter en redactie te laten vervallen.

Ad zal nog wel aan het woord komen, maar dan niet langer als medebeleidsdrager. De keuze van de onderwerpen zal dan ook vrijblijvend zijn.

Als redacteur van het clubblad hoopt Ad dat hij binnen afzienbare tijd het stokje kan overdragen aan iemand die met beleving het clubnieuws, maar ook het OLAT-beleid aan de man weet te brengen. Totdat het zover is, zal Ad naast de functie van redacteur ook de coördinatie van het clubblad blijven voeren.

Bovendien is van belang dat er meer belangstelling komt vanuit onze ledenkring; vooral is er behoefte aan enthousiaste leden die willen meehelpen om het clubblad maandelijks in elkaar te zetten. Naast tekstredacteuren, zoeken wij dringend iemand die ons wil ondersteunen bij de opmaak van het OLATNieuws.

OLAT OVERNACHTING VIERDAAGSE GANZENHEUVEL

Het bestuur heeft de volgende besluiten genomen aangaande de organisatie rondom de door OLAT aangeboden overnachting tijdens de komende Vierdaagse in Nijmegen.

Mevrouw Isis La Croix is door het OLAT-bestuur gevraagd om de nodige administratie rond het verblijf van de gasten tijdens de Vierdaagse in de Ganzenheuvel te voeren.

De heer Jo Willems heeft er op verzoek van het OLAT-bestuur mee ingestemd om tijdens het verblijf van de gasten in de Ganzenheuvel op te treden als gastheer namens OLAT. Het OLAT-bestuur heeft opdracht gekregen nader te bepalen op welke manier de verantwoording het best kan plaatsvinden.

Elders in dit clubblad en op de website vindt u alle gegevens die nodig zijn om u in te schrijven voor overnachting.

STARTPLAATSEN WINTERSERIETOCHTEN 2016 BEKEND

Onze commissie Dagwandeltochten heeft voor 2016 de plaatsen vastgesteld van waaruit onze winterserietochten van start zullen gaan. Zij gaat nu op zoek naar de daarvoor geschikte startlocaties.

De startplaatsen voor 2016 zijn:

Eindhoven	zondag 17 januari
Borkel en Schaft	zondag 21 februari
Oisterwijk	zondag 20 maart
Vessem	zondag 17 april (Voorjaarstocht)
Schijndel	zondag 16 oktober
Someren-Heide	zondag 20 november

UITNODIGING VOOR DE ALGEMENE LEDENVERGADERING

Tegelijk met dit clubblad ontvangt u de uitnodiging tot het deelnemen aan onze Algemene Ledenvergadering, die wordt gehouden op **zaterdag 28 februari 2015**. De vergadering vindt plaats in:

Zalencentrum De Beurs, Heuvel 44, 5492 AD Sint-Oedenrode
De vergadering begint om 13.30 uur.

Bij de uitnodiging ontvangt u de agenda en jaarverslagen van de diverse commissies over 2014. Het financiële jaarverslag over 2014 en de begroting voor 2015 zijn vanaf een half uur voor aanvang van de vergadering in de zaal beschikbaar voor de leden. Ook bestaat de mogelijkheid ze eerder per e-mail te ontvangen. Stuur daarvoor een verzoek aan:

penningmeester@olat.nl

Door het bestuur worden geen kandidaten ingebracht voor de bestuursverkiezing. Leden van wsv OLAT kunnen tot en met zaterdag 21 februari schriftelijk bij de secretaris kandidaten inbrengen voor een bestuursfunctie op voordracht van 5 geldige stemmen van leden.

Ook blijft de vacaturestelling door het bestuur van kracht voor een bestuursfunctie Communicatie.

namens het bestuur, *Ad van Asten*

VOORUITBLIK DAGWANDELTOCHT NEERKANT

De start van deze winterserie is in het gezellige Brabantse café Internos in Neerkant. Degenen die weten waar Neerkant ligt, begrijpen direct: dat wordt wandelen in De Grootte Peel! En hoe. Deze wandeling wordt een unieke! De wandelaars van de 10, 15 en 20 km blijven nagenoeg de hele wandeling in de Peel. De lange afstanden (30 en 40 km) pakken een paar lusjes erbuiten, maar ook zij blijven het grootste gedeelte van de route in dit prachtige gebied. Er zullen maar weinig paden en paadjes zijn die vandaag niet platgetreden worden door de OLAT-wandelaars.

Maar voordat we de route verder beschrijven, eerst informatie over dit unieke gebied.

De Grootte Peel is één van Nederlands mooiste Nationale Parken. Het is een hoogveen-gebied van ongeveer 15 km² op de grens van Noord-Brabant en Limburg. De Grootte Peel is een restant van de Peel, een gebied dat ooit een zeer ondoordringbaar gebied moet zijn geweest. Het is door Antoon Coolen in zijn boek *Peelwerkers* beschreven als:

...een mengeling van grootse, trage, romantische, vegetatieve wording, van eenzaamheid, verlatenheid, barheid, barsheid, grauwheid en kommervol hard werken.

Destijds was het een plek om te mijden. Nu is het een vogelrijk natuurgebied met tal van wandelpaden, waar rust en weidsheid herinneren aan het vroegere veen. Overal zijn sporen van het verleden te vinden, toen noeste werkers de turf, 'het zwarte goud van de Peel', uitgroeven.

Turf is gedroogd veen dat werd gebruikt als brandstof. Door de turfwinning is veel variatie toegevoegd aan het landschap dat bestaat uit water, moeras, heide en kleine stukjes bos. De grote waterplassen, de kleine veenputjes, de peelbanen en de peelvaarten vormen samen de zichtbare geschiedenis van de turfwinning.

In de periode van 1850 tot 1930 is de meeste turf uit het gebied gehaald. Omdat er in Nederland niet veel bos meer was en hout dus schaars als brandstof werd, werd turf een belangrijke brandstof, zowel voor privégebruik als voor de indu-

strie. Dankzij de aanleg van de Zuid-Willemsvaart ontstond een verbinding naar Oost-Brabant waarover het turf vervoerd kon worden. Bovendien bouwde de mens machines voor het turfsteken. Omstreeks 1930 was er niet veel veen over. Tot begin jaren tachtig werd er nog turfstrooisel uit De Peel gehaald.

Het turfsteken was zwaar werk.

Het woord "torff" duikt het eerst op in een stuk uit 1450. In de vijftiende en zestiende eeuw komen er allemaal regels voor het gebruik van de Peel. Deze reglementen vinden we in

de "Keurboeken". Het toezicht op de gang van zaken hield de "Peelmeester" of de "Gemeente-meester". Dit waren "mannen met ere ende vroomde luyden". Eén van de regels luidde: "Ieder gezin heeft recht op een turfveld." De plaats van dit veld werd aangewezen door de Peelmeesters die daarvoor geen giften mochten aannemen, "'t zij in gelde ofte bier". Het zal duidelijk zijn: het is een bijzonder gebied, waar we vandaag wandelen.

Wat gaan we zien?

Na vertrek uit het startbureau lopen we via de Neerkantse bossen, een bosgebiedje tussen Neerkant en het Nationaal Park, in zuidelijke richting. We steken de provinciale weg Asten - Meijel over en lopen dan, na nog geen kilometer onderweg te zijn, de Grootte Peel binnen.

Alle afstanden zijn hier nog samen. De 10 km buigt na ongeveer een kwartier af. De andere afstanden lopen dieper in Peel in, in de richting van de grote waterplas Aan 't Elfde. Deze plas, qua grootte moeten we het eigenlijk een meer noemen, passeren we aan de linkerzijde. Een prachtig pad met uitzicht op de plas, soms dichterbij, soms wat verderaf, laat ons genieten van het bijzondere Peellandschap. Afgestorven bomen in het water, watervogels, vergezichten, een uniek landschap!

Het wordt tijd voor de 1e wagenrust. Hiervoor moeten we wel even het Nationale Park uit. Immers, de paden zijn niet berekend op onze OLAT-uitrusting: met de auto en aanhan-

ger lukt dat niet (en dat mag ook niet binnen de grenzen van het Nationale Park).

We kijken ernaar uit: het warme bekertje koffie, thee of chocolademelk en de boterham! Even uitrusten en bijkletsen en dan gaan we weer op stap. De 15 en 20 km lopen een stukje terug de Peel in. Via een mooie route slingeren zij door dit stukje Peel, om uiteindelijk weer bij de grote waterplas uit te komen, maar nu van een andere kant. Hier ligt de grens tussen de provincies Brabant en Limburg. De 20 km gaat op dit punt rechtsaf, de 15 km gaat linksaf. De 15 km-lopers zijn nu in een gebied met zowel links als rechts vennen. Enkele hele mooie wandelkilometers volgen. Wat verderop sluiten zij aan op de route van 20, 30 en 40 km. Na bijna 2 km komen zij bij de volgende wagenrust. Ondertussen is de 10 km erbij gekomen, zodat ook de wandelaars van deze afstand kunnen genieten van een lekkere en welkome kop wintersoep of iets anders.

Terug naar de langere afstanden. Na de wagenrust vervolgt de 30 km de weg parallel aan de grens van het Nationale Park. De 40 km maakt een grote lus in de richting van Asten. Zij komen door een afwisselend landschap van bos en waterrijke stukken. Hier vinden wij hun exclusieve wagenrust. Via enkele zandwegen naderen zij opnieuw De Grootte Peel. Net vóór het betreden van het park sluit de 30 km aan. Beide afstanden bereiken nu het gebied van de knuppelbruggetjes. Bij het eerste bruggetje sluit ook de 20 km aan.

Opnieuw wat achtergrondinformatie:

De zogenaamde knuppelpaden hebben een historische achtergrond; in andere veengebieden zijn namelijk knuppelpaden uit de Romeinse tijd gevonden, goed bewaard in het veen! Zonder deze, nu door Staatsbosbeheer aangelegde, knuppelbruggetjes zou dit moerassige gedeelte van De Grootte Peel niet toegankelijk zijn. Het is heel bijzonder om over deze bruggetjes te midden van het Peellandschap te lopen!

Na een mooi stuk over de bruggetjes komen we bij het bezoekerscentrum. De 20 km heeft in het aparte gebouw (let eens op het dak) dat nu "Buitencentrum De Pelen" heet, de caférust. De 30 en 40 km lopen de Peel weer uit, over mooie zandwegen. Zij naderen de Turfsteker, een voormalige kippenstal, nu een gezellige horecagelegenheid. Zij genieten hier van de caférust. Na deze rust lopen zij via zand- en asfaltwegen terug naar de Peel. Vlakbij het bezoekerscentrum komen de afstanden weer samen om via tal van mooie paden

dwars door de Peel te struinen. Heide, vennen, vergezichten, het kan niet op!

Let ook eens op omgewoelde stukken grond. De Peel is de thuisbasis van wilde zwijnen, die het hier goed naar hun zin hebben. Ook reeën komen hier veel voor. Misschien heb je geluk en kun je ze spotten. Zeker is dat je paarden en pony's ziet. Deze komen in groten getale voor in het park. Het zijn soorten die het gehele jaar in de buitenlucht kunnen verblijven.

Wat verderop sluit de 15 km aan, even later gevolgd door de 10 km. Net buiten het Peelgebied treffen we de volgende wagenrust. Na de rust splitsen de afstanden. De 30 en 40 km lopen richting Meijel en komen in een mooi bosgebied. Via mooie bospaden slingeren zij door dit gebied, om uiteindelijk bij de provinciale weg uit te komen. Dit geldt ook voor de wandelaars van de 10, 15 en 20 km. Alle afstanden zijn nu dus weer samen.

Bij het buurtschapje Berg steken we de weg over en lopen een stukje over de parallelweg. Op afstand kunnen we nog even genieten van het mooie Peellandschap, links van ons gelegen. Dan zien we de bossen van Neerkant naderen. Het laatste stuk leidt ons dwars door dit bosgebied. Spoedig komen we bij de bebouwde kom van Neerkant en komt café Internos in zicht: het einde van een heel bijzondere wandeling.

NB: De 15 en 20 km zijn dit keer 2, respectievelijk 3 kilometer langer.

De routebouwers hebben geprobeerd om de routes in te korten, maar de aanpassingen die zij dan moesten doen, maakten de routes veel minder aantrekkelijk. Daarom hebben zij hier bewust niet voor gekozen. Ze zijn ervan overtuigd dat de wandelaars na afloop zullen zeggen: prachtig, de extra kilometers waren het meer dan waard!

-Myriam van den Berg- (praktische informatie op pag. 5)

Noot van de redactie:

Tijdens het uitzetten van deze wandeling maakte Theo van Boxmeer een ongelukkige uitglijder en liep een flinke blessure op. Ad Verbakel heeft Theo op de schouder moeten nemen en hem het Peelgebied uit moeten dragen. Een bijzonder woord van waardering voor beide mannen en een welgemeende beterschapswens voor Theo.

OLAT wandeling Waalre

Vandaag beginnen we als gebruikelijk wat later aan de winterseriewandeling. Dat gedoe in de vroege uurtjes hoeft voor ons niet meer. Het loopt al tegen twaalf als ik bij Kees een kaartje koop voor 15 km wandelplezier. In de zaal zitten nog wat mensen die op beter weer wachten, maar verder is er niet veel vertier. Joop heeft de indruk dat de langere afstanden wel goed vertegenwoordigd zijn, maar dat de recreanten vanmorgen in bed zijn gebleven. We zullen wel zien wie gelijk krijgt.

Nadat ik het dorp uit ben gewandeld, blijkt de natuurrijke omgeving ook direct bij de mensen aan huis te beginnen. Ik hoef alleen het spoor van mijn voorgangers te volgen en dat gaat over bospaden richting het Meertjesven en de Valkenswaardseweg. Behalve wat afgebroken takken is het een rustig parkoers. Na een paar kilometers nemen we afscheid van de 'massa'route en volgen een speciaal parkoers binnendoor. Alleen toegankelijk voor de 15 en 20 km wandelaars. Al vlug komen we aan de rand van Valkenswaard dat hier Geenhoven heet.

Het weer is helemaal opgeklaard en het belooft zelfs een prachtige dag te worden. Het zonnetje brengt de stemming er ook in, want alleen is maar alleen. Dat krijg je vanzelf als je zo laat van start gaat. Ik wandel nu langs sportvelden en een golfbaan. Dan hoor ik het verkeerslawaai toenemen en sta even later bij de Eindhovenseweg die ik over moet steken om bij het Oude Wandelpark te komen. Ik besluit om hier even binnen te stappen en een kopje koffie te drinken. We hebben een eigen zaal voor wandelaars en zelfs koffiekopjes om van te genieten. Overduidelijk dat hier wandelaars welkom zijn. Alleen, het is bijna 1 uur en de meeste wandelaars zijn alweer vertrokken naar elders.

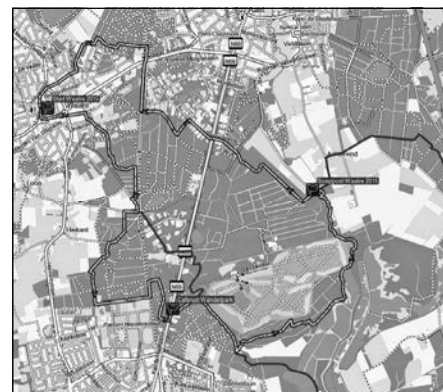
Ik pak het parkoers weer op bij punt 38 en na enkele meters kom ik bij de zogenaamde Philipsbank. Het is een kolossaal gevaarte en staat volop te pronken in de zon. Het schijnt zo te zijn dat Philips hier in de buurt vroeger een wijk heeft willen bouwen, maar dat er dat

nooit van is gekomen. Wel heeft Philips een park aangelegd, dat de voorwaarde was voor het bouwen van een wijk. Er staat een ingegraveerde tekst op de bank die niet meer te lezen is. Google leert dat er de volgende tekst op staat:

'Herinnering van dankbaar Valkenswaard aan de heer en mevrouw dr. A.F. Philips de Jongh'. Dat gebeurde op 8 juni 1930 en het geschenk kostte de gemeente Valkenswaard 300 gulden.

De route gaat verder langs een hek, dat speciaal is bedoeld om wilde varkens te weren. Niet duidelijk is aan welke kant de varkens wel welkom zijn, de tekst is wel duidelijk. Dus je zou denken dat die voor ons is bestemd! Aan de rechterzijde nu meer ongerepte natuur in de vorm van verzande vennen die waar-

schijnlijk zijn overgebleven van de Nederheide na aanleg van het Philips-wandelpark. Ik voel me hier op deze zonovergoten zondagnamiddag best op m'n gemak en daarbij te weten dat m'n baas, waarvoor ik zo'n veertig jaar in de weer was, niet alleen kantoorhouder was in het Eindhovense. Je zou het haast een 'late' bewustwording mogen noemen, een soort vijfde dimensie! Die ruige natuur gaat nog even verder, maar dan gaan onze wegen uit elkaar, de 20 km gaat rechtsaf naar verder achterland, op zoek naar meer en andere belevingen...

Onze aandacht wordt verder geboeid door een apart hoofdstuk binnen de beleving van een OLAT-wandelmiddag: visvijvers. Om binnen dit speciale domein te komen, moeten we door een klaphek. Dan staan we voor een langwerpige waterplas die nu grotendeels overwoekerd wordt door grassen. We volgen de loop van de vijver over een hoger liggend pad dat langs een hek en bosrand voert. Het is of dit gebied buiten de bewoonde wereld ligt, maar in werkelijkheid ligt het binnen een oppervlakte van amper enkele honderden meters. Wij blijven de loop van de vijver volgen. Het gebied was vroeger onderdeel van de Nederheide, maar is in het eerste kwart van de 20^e eeuw door Philips ontgonnen, gelijktijdig met de aanleg van een park en een golfterrein. Het is indrukwekkend om hier te mogen wandelen.

Nadat we buiten het vijvergebied zijn geleid, maken we een lange wandeling zonder duidelijk aanknopingspunt, tot-

dat we uiteindelijk toch een bepaalde richting op worden gestuurd. Voor ons de duidelijke contouren van een golf-terrein. Een duidelijk onpraktisch stuk meubilair staat onder het denkbeeldige lommer van een kale eik. Terwijl ik nog filosofer over de route die we voorgeschoteld krijgen en de relatieve wandelzwaarte die er tot nu toe aan ten grondslag is gelegd, begint een zesde zintuig zich nu toch te roeren, wat nu!

Vermoedelijk is de pijltjesplakker het spoor ook bijster geweest, want het pijltje wijst ook naar niets. Ik probeer het toch maar en kom na wat schuifwerk aan de oever van het vredig kabbelende riviertje de Tongelreep. Het parkoers is vandaag duidelijk meer benut en het is redelijk te volgen. Natuurlijk is mijn stok een onmisbaar middel om het recht te houden en moet ik af en toe kiezen voor iets meer bagger dan het zichtbaar zuinige stukje droog langs de reep, waar ik toch liever niet in terecht kom. Op een zeker moment lijkt ik wel in een vloeuweide terecht te zijn gekomen. Ik reken er op dat mijn schoenen het onderhand wel door hebben dat ze niet alleen voor wandelen zijn bedoeld maar ook een OLAT-keurmerk dragen. En om hulp roepen, helpt hier toch niet.

De pijltjes die af en toe opduiken, geven vertrouwen en daarmee behoud ik hoop op een goede afloop. Dan wordt de begroeiing minder en er komt duidelijk een andere invulling van de natuur. In de verte zelfs bebouwing. De oever van de Tongelreep kronkelt verder en brengt me bij een slootje waar ik overheen kan stappen via een planken vlonder.

Hier is ook de standplaats van verzorgingspost no. 3 voorzien. Er is echter voor een andere plaats gekozen. Met een pijl wordt aangegeven dat de post is verplaatst naar elders op het Achtereind, bij een ongeveer 300 meter verderop naar rechts gelegen boerderij, terwijl de route vanaf hier naar links zou moeten afbuigen.

Ik besluit om ook de afstand naar de soeppost te ondernemen. De boer ter plaatse is ingenomen met de drukte rond zijn bedrijf. Hij onderhoudt de conversatie met de wandelaars en is op die manier ook duidelijk gemotiveerd bezig met het uitlaten van zijn honden. Op de post is volop drukte met wandelaars. Frank is er ook en weet te vertellen dat er plannen bestaan om volgend jaar het langeafstandwandelprogramma nog intensiever te gaan invullen; zelfs een Kennedymars in december wordt al genoemd als sponsoring van Serious Request. Het kan verkeren...!

Bram en Bart zijn al klaar met hun post. Ja, als je maar een halve tent hebt opgezet, hoef je er ook geen hele af te breken. Wel een mooi stukje improviseren en dat levert weer gezellige praat en mooie prentjes op. De tomatensoep

bij Sjaan smaakt prima en weer helemaal in conditie kan ik even later aan het laatste uurtje wandelen beginnen. Daarvoor eerst de extra gemaakte meters overbruggen om dan even verderop weer het bos in te duiken.

De schuifpartijen langs de Tongelreep zijn achter de rug. Modder is er evenmin nog te vinden. Eigenlijk een ideaal parkoers zoals we dat al de hele dag voor ogen hadden, maar dat er maar niet van wilde komen.

Het is nu duidelijk wat drukker op de route en er komen ook bekenden langs. De weg richting Valkenswaard wordt nog eens overgestoken. De enige 500 meter harde weg die ik vandaag krijg te overbruggen, ligt hier gebaad. Ben benieuwd of onze parkoersbouwer dit verdict met statistiekjes weet te weerleggen! Een mooi wandelstraatje brengt ons even later bij de plek des onheils. Ongeveer twee en een half jaar geleden werd hier brand gesticht in het monumentale gemeentehuis. Nu staan er nog steeds muren overeind als afschrikwekkend voorbeeld van wat er

toen in die nacht van 17 op 18 juli 2012 is gebeurd.

We steken de weg over en gaan nog een paar kilometer verder over bospaden richting de kom van Waalre. Het is intrigerend hoe ze die paadjes altijd weer opnieuw weten te vinden. Het is de hele middag prachtig weer gebleven en velen hebben ongelijk gekregen door niet naar hier af te reizen of zelfs niet even met de fiets of te voet vanaf thuis wat later op de dag een heerlijk ommetje te maken.

Het blijft nog een tijdje gezellig in de feestzaal van het klooster. Jammer is dat we voor de derde keer op rij moeten vaststellen dat de weersvoorspellingen tot de grootste spelbrekers van onze wandeltochten gaan behoren. Maar laten we optimistisch blijven: het blijven immers de mooie wandeluitjes die we niet willen missen.

We kijken alweer uit naar Neerkant en zijn onvolprezen Peel

-Ad van Asten-

Waalre, 18 januari 2015

OLAT Winterseriewandeling 3

Het is nog donker in de straten van Waalre dus veel zie ik niet van de omgeving. Al snel gaat het een bosgebied in. Hoewel het nu niet meer regent en sneeuwt, is de ondergrond nog flink nat en het loopt niet zo heel vlug. Maar er is nergens brand, dus het kan rustig. Via enkele open plekken en veel bos kom ik bij de provinciale weg tussen Waalre en Valkenswaard. Hier staat de Treeswijkhoeve, een sterrenrestaurant dat op dit tijdstip natuurlijk niet geopend is. Jammer, want ik had eigenlijk wel trek in een polderhaas met stoof van de bout met een compote van rode ui op een bedje van duindoornbes en pastinaak.

Maar goed, ik dwaal figuurlijk gezien af. Intussen is de splitsing geweest waarbij de 15 en 20 km lopers een stukje moeten omlopen (!) ten opzichte van de lopers van 30 en 40 km. Zij gaan nu meteen naar een caférust. Je zult maar voor negen uur 's ochtends in een café aangetroffen worden, denk ik, waardoor ik op gevoel kies voor de route van de 30 km. Eerst gaat de route langs de visvijvers bij Valkenswaard en daar is het op sommige plekken erg modderig. De voeten zakken meteen weg in de modder. Toch bereik ik de eerste wagenrust na een dik uur lopen.

Tot ieders verbazing is men nog aan het opbouwen. Ze zijn eigenlijk net aangekomen, waarom ze te laat zijn vraag ik niet, er zal een goede reden voor zijn. Tot de bemanning hoort ook Jan van "team-Liempde" die geblesseerd is aan de knie en nu dus toch zijn steentje bijdraagt. Ik besluit niet te wachten en loop door. Bij de hengelsportvereni-

Het is zover, de winterserie van OLAT wordt vandaag hervat. OLAT staat voor mooie routes die zeer goed georganiseerd zijn. Ik mag zeggen dat de verwachtingen vandaag weer helemaal waargemaakt zijn. En ik heb een prachtige tocht gelopen van 30 km.

Bij aankomst in de startlocatie sneeuwt het helaas. Ik zie veel bekenden uit de wandelwereld en na een kop koffie en een efficiënte inschrijfprocedure ga ik goedgemutst, maar zonder neerslag, op pad.

ging, aan de overkant van de provinciale weg Valkenswaard-Leende, gaat de route het Leenderbos in. Wie slim is haalt hier een kop koffie in de kantine of maakt indien noodzakelijk gebruik van het toilet.

Het Leenderbos is prachtig. We maken er grondig kennis mee. De route gaat nu richting België, over onverharde paden, deels door met Schotse Hooglanders begraasde gebieden.

Ik krijg ze zelfs te zien, op een meter of 10, 15 afstand staan ze rustig te grazen. De dieren hebben door hun dikke vacht geen last van de natte sneeuw die inmiddels is gaan vallen. Het gaat een flink eind rechtdoor over een geasfalteerd fietspad, tot de splitsing waar de 30 km route naar links mag en de lopers van de 40 km route rechtdoor gaan. Het is bij het Hasselsven en een stuk op de grens van bos en hei volgt. De routeman laat ons een leuk ommeetje lopen, weg van de geijkte paden en ik zie stukken van het Leenderbos die ik nooit eerder zag.

Uiteindelijk verlaat ik het bos en gaat de route naar het gehucht Leenderstrijp. Hier is in fietscafé De Hospes de rust. Er hangt een bord buiten waarop staat dat men ook Belgische franken accepteert. Nou, ik zal de volgende keer

een paar frankskes mee nemen en eens zien wat ik er voor krijg!

Er zit nu dik 15 km in de benen en feitelijk is dit de eerste rust. Ik besluit een soep te bestellen en ik krijg een portie bonensoep waar je U tegen zegt. Na deze met smaak opgegeten te hebben, vervolg ik de reis.

We worden terug het bos ingestuurd. Dit is echter bekend terrein voor me. Eerst gaat het langs de St. Janskapel, waar ook de schutterij gevestigd is. Daarna zie ik de molen die door een plaatselijke molenaar met de hand, plank voor plank, wiek voor wiek gemaakt wordt. Het is zijn levenswerk. Dan door het bos waar ik vaak de hond uitlaat en verder naar het noorden, langs de Jagershorst naar de Spinsterberg. De oversteek wordt bewaakt door vrijwilligers van de ATB-fietsclub, hun parkoers gaat op verbluffend veel plaatsen probleemloos over dat van de wandelaars. Opnieuw een gebied met grazers, maar hier geen woest uitzien runderen aangetroffen. Ik loop een klein stukje over een fietspad dat op de plaats is gelegd van een oude spoorlijn, voordat ik rechtsaf mag naar het Greveschutsven. Daar mogen we met een boog omheen.

Na nog een flink stuk bos en hei, enkele compleet ondergelopen wandelpaden,

gaat het weer op een open gedeelte aan. Het zonnetje is er inmiddels even bij gekomen. Ik haal een webloggende auteur, Peter Heesakkers, in. Al snel zie ik de rustpost die op 5 km van het einde staat. Daar ga ik zitten en na een kop koffie en een groet aan Peter vertrek ik voor het laatste deel.

Hoe men het voor elkaar krijgt weet ik niet, maar het blijft een natuurtocht. We manoeuvreren langs de rante optrekjes weer door een stuk bos. Het afgebrande gemeentehuis van Waalre ligt er als een trieste ruïne bij. In het laatste deel van het bos is opnieuw

goed te zien hoe de bomen hebben geleden onder de schade van de sneeuw die net na Kerstmis is gevallen. Overal liggen takken, soms tot 25 cm dik, op de grond. Je zult er maar onder lopen als hij valt.

Een paar honderd meter nog te gaan als ik weer klinkers onder mijn voeten door zie gaan. Het is een zware tocht geweest met alle modder, maar zeer mooi. Buiten, bij de finishlocatie, staan enkele borstels om de schoenen enigszins

zins schoon te maken. Binnen is het gezellig druk met wandelaars uit eigen land, België en Duitsland. Vrijwilligers van OLAT die hier weer veel vrije tijd ingestoken hebben: mijn dank hiervoor.
-Ruud Horst-

Winterserie achter de schermen

Begin november 2014 werd ik gevraagd of ik de routes voor de winterserie in Waalre wilde maken. Ja, was snel gezegd, maar toen begon het.

Uren over de kaart gebogen om de mooiste paadjes en natuurgebieden te zoeken en dan de puzzel proberen op te lossen. Er zijn zoveel dingen waar rekening mee gehouden moet worden dat het resultaat altijd een groot compromis is. De routes mogen niet te lang zijn of te kort, er moeten voldoende rustplaatsen zijn onderweg, kies je ook voor mountainbikeroutes en ruiterroutes? Zelfs het mooiste pad door een natuurgebied wordt na 2 km rechtdoor toch saai.

Onderzoek van KNBLO leert dat de gemiddelde wandelaar het liefst met eigen partner door een bosrijke omgeving loopt. Maar de gemiddelde wandelaar bestaat niet. De 40 km-wandelaar is een andere dan de 10 km-wandelaar en alleen lopen kan ook heel leuk zijn! Je ziet dan nog eens wat en soms komen de mooiste ideeën in je op.

Ik ben er van overtuigd dat er veel wandelaars zijn die 20 km gewandeld hebben en nauwelijks iets van de omgeving gezien hebben. Maar ze hebben wel gezellig gekletst of een probleem besproken en in ieder geval een goed gevoel over al die lichaamsbeweging.

“OLAT staat bekend om zijn modderpaden” hoor ik wel eens zeggen. Dat betekent volgens mij dat OLAT een modderpad niet schuwt, maar we hoeven het ook niet expres op te zoeken. OLAT moet niet bekend willen staan om zijn modderpaden, maar om zijn zeldzaam mooie routes met prima verzorging!

Soms vindt men dat “er toch wel veel harde weg was”, maar er zijn ook wandelaars die iets minder goed ter been zijn en dat wel waarderen. Een mooi stuk fietspad door de natuur is niet te versmaden en als daar dan een zandweg langs ligt gaat toch bijna iedereen op het hard lopen. En wat te denken van een klinkerweg langs monumentale boerderijen of een eeuwenoude kapel? Desondanks zo weinig mogelijk asfalt, maar minder dan 20% is haast onmogelijk omdat de startlocatie en de caféruimte meestal in de bebouwde kom zijn.

Mijn ervaring: Het is bijna altijd goed als het maar afwisselend is.

Als dan de routes uitgezet zijn en de beschrijving gemaakt, komen al die andere mensen in actie: vergunningen aanvragen bij Brabants Landschap, wa-

terschap en gemeenten. Stapels routebeschrijvingen printen en de route klaarmaken voor GPS-wandelaars. Pijlen met nummers op volgorde leggen en verdelen voor de uitpijlers, toiletten regelen voor onderweg, het startbureau inrichten, pijlen hangen en na de tocht weer ophalen, de rustposten inrichten met eten en drinken en heerlijke soep ben ik nog wat vergeten? En in februari is al weer de volgende winterwandeling.

Petje af voor de organisatie en al die vrijwilligers. En wat krijgen al die vrijwilligers er voor terug? Een heel gezellige club waar je je thuis voelt tussen vrienden en bekenden. Wat wil je nog meer?

-Johan van de Sande-

LPS: STAND CLUBKAMPIOENSCHAP & AGENDA

STAND CLUBKAMPIOENSCHAP PER 25 JANUARI 2015

1		Jack Bertrums	500	1	M
		Peter van den Brink	500	1	M
		Wim van Capelle	500	1	M
		Servee Derks	500	1	M
		Hans van Heeswijk	500	1	M
		Cor van der Heijden	500	1	M
		Jack Hendriks	500	1	M
		Jan Kampman	500	1	M
		Arie Kandelaars	500	1	M
	1	Hanny Klumpkens	500	1	M

		Rick Liesting	500	1	M
	1	Anita Pepers	500	1	V
		Hans Pranger	500	1	M
		Hugo Prinsen	500	1	M
		Frits Mennen	500	1	M
		Ton Seetsen	500	1	M
		Rob van Stuivenberg	500	1	M
		Roel van der Wijst	500	1	M
19		Boetje Huliselan	255	1	M

Deelname aan een tocht graag binnen 2 dagen melden bij clubkampioenschap@olat.nl
Voor meer informatie kijk op www.olat.nl bij clubkamp. 2015

AGENDA CLUBKAMPIOENSCHAP FEBRUARI / MAART

Datum	Plaats	Organisatie	Afstand	Start	Punten	Bonus
20-feb	Winterswijk - KM	LWOG	80 km	23.00	360	
1-mrt	Rotterdam	RWV, Langepad	5-10 km	11.00	bof3/p.a.	schema
7-mrt	Assen	FLAL	60 km	08.00	250	
15-mrt	St. Hubert	OLAT winterserie	50-60 km	07.00	200-250	Extra 100 punten
20-mrt	Klarenbeek, Nacht van	WS '78	60-80 km	22.00	250-360	
21-mrt	Witmarsum	FLAL	60 km	08.00	250	

De 60 km tocht van 28 februari van WS'78 telt niet mee voor het clubkampioenschap. Op die dag is de Algemene Ledenvergadering van OLAT. Tijdens deze vergadering wordt een aantal deelnemers gehuldigd. Om oneerlijke concurrentie tegen te gaan heb ik deze tocht uit het programma gehaald.

-Frank Marchand-

Winterkleding

Meewarige blikken van Schotse Hooglanders tijdens onze laatste OLAT-winterserietocht en ook het heerlijke geploeter van de meerkoetjes en de zwanen die met hun kop lekker de bodem afgrazen toont weer eens aan dat wij toch maar zelig in elkaar zitten. Natuurlijk zijn vogels die niet winterhard zijn allang naar het zuiden vertrokken, evenals een aantal niet wandelende grijze muizen. De koeien hebben ogenschijnlijk geen last van de kou, lekker harig met een goeie vetlaag eronder en de vogels hebben een prima werkend verenkleed. Om warm te blijven moeten ze wel blijven eten.

Maar bij ons, niet veel haar, geen veren, wel een vetlaag, die er tijdens de feestdagen aangekomen is en steeds moeilijker weg te krijgen is. Wij moeten zo nodig meerdere lagen kleding aandoen om ons enigszins te beschermen tegen de kou, de regen en de sneeuw. In zo'n winter als vorig jaar was dat veel minder het geval, de echte kou bleef weg. Ik vind dat kou er nu eenmaal bij hoort, al wordt dat idee met de jaren wel minder.

Als Michelin-gevallen liepen we langs de koeien. Op advies van waarschijnlijk commerciële raadgevers. Zij geven aan dat je meerdere lagen moet dragen, liefst 3 maar het mag zeker meer zijn. De eerste laag moet vocht, bij ons zonder meer lui zweet, naar de volgende laag doorgeven. De tweede moet dat opnemen en weer doorgeven naar de volgende, enz. Uiteindelijk komt het bij de ultieme laag, die niet regen- en wind-doorlatend zal zijn, maar dan komt het van de andere kant. Dus het ene vocht kan het andere vocht tegenkomen. Gelukkig dat het in Nederland niet zoveel regent, anders voorzie ik problemen.

Vroeger was het gemakkelijker. Ons opoe zei altijd "wat goed is in de zomer is ook goed in de winter". Of was het andersom? Wol was je van hét en dat het prikte moest maar voor lief worden genomen. GoreTex, PTFE, fleece, Odlo, Craft bestonden niet eens.

Ik kijk dus uit naar de tijd dat de kleding weer uit kan, niet teveel, want dat is geen gezicht. En niet te hoeven nadenken wat je aantrekt.

-Co Tops-

OVERNACHTING VIERDAAGSE NIJMEGEN (21 t/m 24 juli 2015)

Met inachtneming van het onderstaande loopt de maximale verblijfperiode in **Forum de Ganzenheuvel, Ganzenheuvel 56, 6511 WD Nijmegen** van zaterdag 18 juli (vanaf 12:00 uur) t/m zaterdag 25 juli 2015 (uiterlijk 10:00 uur).

INFORMATIE

Isis la Croix - overnachting4daagse@olat.nl of telefonisch op 06-38255805 (bij voorkeur tussen 18:00 – 20:00 uur).

STANDAARD BOEKING: AANKOMST OP MAANDAG 20 JULI TUSSEN 09:00 EN 17:00 UUR

LO LOGIES & ONTBIJT

Vier nachten logies van maandagavond t/m vrijdagmorgen; 4x ontbijt op dinsdag- t/m vrijdagmorgen

Kosten €140,-

HP HALFPENSION

Vier nachten logies van maandagavond t/m vrijdagmorgen; 4x ontbijt op dinsdag- t/m vrijdagmorgen; 4x diner op maandag- t/m donderdagavond

Kosten €193,-

OLAT-leden krijgen €10,- korting op bovenstaande bedragen voor LO en HP.

EXTRA OPTIES

A. AANKOMST TUSSEN 12:00 – 17:00 UUR OP ZATERDAG 18 JULI

Logies & ontbijt: 2 nachten logies van zaterdagavond t/m maandagmorgen; 2x ontbijt op zondag- en maandagmorgen

Kosten €64,-

B. AANKOMST TUSSEN 12:00 – 17:00 UUR OP ZONDAG 19 JULI

Logies & ontbijt: 1 nacht logies van zondagavond t/m maandagmorgen; 1x ontbijt op maandagmorgen

Kosten €32,-

C. DINER OP VRIJDAGAVOND 24 JULI

Kosten €20,-

D. VERTREK OP ZATERDAG 25 JULI VOOR 10:00 uur

Logies & ontbijt: 1 nacht logies van vrijdagavond t/m zaterdagmorgen; 1x ontbijt op zaterdagmorgen

Kosten € 32,-

E. LUNCHPAKKET

4x lunchpakket op dinsdag- t/m vrijdagmorgen.

Kosten €26,-

OLAT-leden krijgen 5% korting op bovenstaande extra opties.

Schematisch ziet dit er als volgt uit:

	zaterdag			zondag			maandag			dinsdag			woensdag			donderdag			vrijdag			zaterdag			standaard prijs	OLAT-Leden
	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting	ontbijt	diner	overnachting		
standaard pakket Logies/ontbijt																								€ 140	€ 130	
standaard pakket Halfpension																									€ 193	€ 183
Extra opties	A																								€ 64	€ 61
	B																								€ 32	€ 30
	C																								€ 20	€ 19
	D																								€ 32	€ 30
	E																								€ 26	€ 25

De extra opties moeten tegelijk met de reservering worden voldaan.

Let op: voor wijzigingen ter plaatse in uw reservering tijdens de vierdaagse week zullen wij €2,50 administratiekosten in rekening brengen.

Op het reserveringsformulier kunt u aangeven of u **vegetariër** bent.

RESERVERING

Voor uw reservering PER PERSOON EEN AANMELDFORMULIER (te downloaden via www.olat.nl) invullen en opsturen. U ontvangt van OLAT een schriftelijke bevestiging van uw reservering zodra het formulier en de (aan)betaling is ontvangen.

Opsturen kan ook per e-mail naar overnachting4daagse@olat.nl.

(Vervolg op pagina 18)

(Vervolg van pagina 17)

BETALING

De reservering is pas een feit zodra een bedrag van **minimaal €25,-** is bijgeschreven op onderstaande bankrekening t.n.v. Wandelsportvereniging OLAT, Sint-Oedenrode.

IBAN: NL11 RABO 0157 9741 54

BIC: RABONL2U (invullen bij betalingen vanuit buitenland)

Vóór 15 juni 2015 dient het volledige bedrag door OLAT te zijn ontvangen. Na deze datum wordt een toeslag van €15,- per persoon in rekening gebracht.

ANNULERING

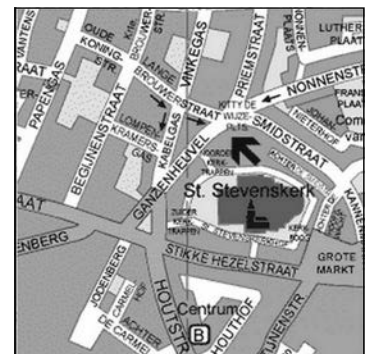
Annulering tot 1 mei 2015 is gratis. Bij annulering vanaf 1 mei t/m 15 juni 2015 wordt €10,- en bij annulering na 15 juni 2015 wordt €50,- administratiekosten in rekening gebracht. Bij annulering na 12 juli 2015, afgelasting/afbreking Vierdaagse Nijmegen en bij afbreking overnachtingen volgt geen restitutie. Wij adviseren u een reis- en annuleringsverzekering af te sluiten.

Tot slot nog wat praktische aanwijzingen:

- Slapen doet u in 1 van beide sporthallen of in 1 van de meerdere klaslokalen die OLAT huurt en die intern verbonden zijn met Forum de Ganzenheuvel. U dient zelf een slaapzak, kussen, zaklamp en een luchtbed of matras mee te nemen (let op: max. 90 cm breed).
- Bij Forum de Ganzenheuvel is geen parkeergelegenheid. Wel kan er gelost en geladen worden.
- Betaald parkeren op loopafstand. Voor onbetaald parkeren zult u het iets verderop moeten zoeken.
- Jo Willems zal namens OLAT uw gastheer zijn in Forum de Ganzenheuvel. Bij hem kunt u tijdens uw verblijf terecht voor alle vragen en/of opmerkingen. U dient tijdens uw verblijf zijn aanwijzingen op te volgen.

Bestuur OLAT

Joop Wesseling, voorzitter / Ad Ketelaars, penningmeester

PRIKBORD

Help mee met OLATNieuws

Meld u aan als redacteur
of lay-out medewerker

Inlichtingen:
06-53749249

NATUURWERKCOCHTEND

De natuurorganisaties organiseren op **zaterdag 7 maart** weer een natuurwerkoctend. Zo ook Natuurmonumenten. De leden van verenigingen kunnen deze ochtend hun steentje bijdragen aan het beheer van hun gebieden. Dit ter compensatie van wandeltochten door o.a. Kampina en Loonse en Drunense Duinen. De werklocatie is nog niet bekend, maar zal zeer waarschijnlijk in de Loonse en Drunense Duinen zijn. De start is om 9 uur en er wordt doorgewerkt tot 12 uur - 12.30 uur. Voor koffie en thee zal worden gezorgd door Natuurmonumenten.

Zorgen wij als OLAT voor een mooie afvaardiging van onze vereniging? Wij horen graag vóór 25 februari wie hierbij aanwezig wil zijn. Aanmelden kan per telefoon op 0413-475824 of per e-mail naar penningmeester@olat.nl. Degenen die zich al eerder hebben opgegeven hoeven niet meer te reageren.

-Ad Ketelaars-

Raaijmakers...maakt het!

**Raaijmakers
Drukwerk**

Reibroekstraat 5
5465 PN Zijtaart
Telefoon (0413) 36 66 13
www.raaijmakersdrukwerk.nl

Gerard Legierse na 40 jaar lidmaatschap onverminderd enthousiast:

"OLAT is altijd een hartstikke fijne club geweest"

"Vergeet niet om alle OLAT-leden een goed 2015 te wensen. Beloof je dat?" is het dringende verzoek dat hij aan het slot van ons gesprek nog kwijt wil. "En allemaal groetjes van Gerard Legierse". Oh ja, en ook nog dit: dat hij Sint-Oedenrode zo'n prachtig dorp vindt. "Het is dat ik mijn hele leven in Mierlo heb gewoond, anders ging ik in Sint-Oedenrode wonen. Zeg dat er maar bij", roept hij enthousiast.

Het tekent de man die – samen met Bert Timmermans – komende jaarvergadering gehuldigd zal worden vanwege het 40-jarig lidmaatschap van OLAT. Positief ingesteld, aimabel en respectvol naar anderen, dat zijn voor Gerard Legierse belangrijke waarden in het leven. "Maar ik laat niet met me solen", voegt hij daaraan toe. En mocht hij toch onbedoeld een uitglijder maken, dan voelt hij zich zeker niet te groot om naderhand zijn excuus te maken en de ander een verzoenende hand toe te steken. "Zo ben ik nou eenmaal opgevoed", is zijn simpele verklaring. Die opvoeding genoot hij als jongste in een gezin met negen kinderen: vijf zussen en drie broers had hij boven zich. "Met mijn ouders had ik een fijne band. Wat waren die goed! Toen ik een opstandige puber was, gingen ze daar heel verstandig mee om. Dan stuurden ze me naar boven om erover na te denken. En dan gaven we een hand en was 't weer goed. Met mijn vader heb ik heel veel getuinierd, ach, dat deed ik toch zo graag. En hij ook met mij." Ook voor zijn moeder koestert hij louter warme gevoelens. "In 2003, elf jaar na het overlijden van mijn vader, deed ik voor de 25ste keer mee aan de Vierdaagse van Nijmegen en heb die ook uitgelopen. Mijn moeder was intussen 94 jaar. Aan de finish staan kon ze na-

tuurlijk niet meer, maar thuis viel ze me meteen om m'n nek. Daarna vertelde ze dat ze niet lang meer te leven had. Die Vierdaagse had ze per se nog willen meemaken. Dat is mijn mooiste herinnering aan haar."

Marathonloper

Gerard, bij OLAT doorgaans aangesproken als 'Gerrit', had er toen al heel wat Vierdaagsen en Kennedymarsen opzitten. Het bijhouden van de wandelboekjes is de laatste tijd wat in het slop geraakt, maar hij vermoedt dat het officiële aantal kilometers nu op 35.000 staat, waar je gerust een veelvoud bij mag optellen van alle trainingskilometers. Zijn logeerkamer staat vol bekertjes, vaantjes en medailles. Toch was dit geen vanzelfsprekende sportcarrière, want als jongeman speelde hij eerst voetbal, ging vervolgens wielrennen en veldcrossen, waarna hij overstapte op duurlopen. Die tak van atletiek hield hij nog jarenlang vol, naast het wandelen. "Soms stopte ik helemaal een poosje met wandelen om marathons te lopen."

Zestien heeft Gerard Legierse er bij elkaar gerend, deels onder de limiet van 3 uur. In Eindhoven zette hij in 1984 een PR neer van 2 uur en 45 minuten. Datzelfde jaar gaf hij de atletiek op. Dat kwam doordat hij op een kwaai dag een verdachte "knak" hoorde in zijn rechter knie. De dokter adviseerde om het voortaan bij wandelen te houden, om slijtage te voorkomen. Wandelen deed hij toen al zo'n jaar of vijftien. "In 1969 liep ik voor het eerst mee

in de Kennedymars van Someren. Zonder enige training. Daar kreeg ik ondanks de blaren de smaak te pakken. Het jaar erna heb ik wel getraind en weer meegedaan. En nu heb ik Someren al 45 keer uitgelopen."

Clubje van Mierlonaren

"Mijn eerste wandelboekje is van april 1974, en de eerste tocht die daarin staat was van De Eekhoorns uit Odiliapeel. Jan van de Zanden en Jack Coolen troonden mij mee. Zij komen ook uit Mierlo. En via hen ben ik bij OLAT terecht gekomen. Ik herinner me nog heel goed de ledenvergaderingen bij Cornelis en Marietje uit de begintijd. Na afloop bleven we slapen in de koeienstal, om de dag erna 35 kilometer te lopen. We waren er kind aan huis, 't was daar net vader en moeder, zo goed zorgden Knillis en Marietje voor ons. OLAT is altijd een hartstikke fijne vereniging geweest, zo gezellig, zeker toen er meer vrouwen lid werden."

In 1976 was Gerard een van de deelnemers aan de OLAT Jubileumtocht van 100 kilometer vanuit Sint-Oedenrode.

"Ik was goed in vorm en deed er 12 uur en 19 minuten over", lepelt hij uit zijn blote hoofd op. "Ondanks dat het onnoemelijk warm was, bijna dertig graden. De organisatie heeft toen nog een extra verzorgingspost ingezet om ons van voldoende vocht te voorzien."

Op een goed moment waren ze met een heel clubje Mierlonaren bij OLAT: Jack Arts, Frits Verhees, Wim van den Wittenboer. "Dat was echt een héle mooie tijd", mijmert Gerard. Hij verhaalt van een carnavalszondag, toen ze met z'n allen belandden in een ouderwets cafeetje aan het spoor in Liempde. "We liepen een tocht van 40 km en we moesten om vijf uur terug zijn. Maar het was zo gezellig daarbinnen en die boerenjongens hadden zoveel sterke verhalen te vertellen dat we bleven plakken. Na een poosje kwam Cornelis, onze voorzitter, eens kijken waar we bleven. Toen mochten we voor deze ene keer een uurtje later binnenkomen, maar uiteindelijk was het nog uren later voordat we van de finish naar huis reden." Een unicum, want met Cornelis viel doorgaans niet te spotten.

Om de beurt chauffeur

"Jan en ik hadden geen auto, dus het was fijn dat de anderen om beurten chauffeur wilden zijn. Onder elkaar was het goed geregeld. We betaalden natuurlijk samen de benzine om daar iets tegenover te stellen. Dat ging altijd heel gemoedelijk."

Met Wim van den Wittenboer samen reisde Gerard ook geregeld naar tochten in Zuid-Limburg en België. "Wim was één van de besten bij OLAT in die tijd. Die liep zó 100 mijl, en hij is dan ook Centurion geworden in Engeland. Maar daar ben ik nooit jaloers op geweest hoor. En Wim kon weer niet hardlopen. Eén keer na een halve marathon had hij nog dagenlang spierpijn." Zelf had Gerard in 1976 ook een poging willen wagen om in Engeland Centurion te worden, maar een losliggende balk op zijn werk bij DAF Trucks gooide roet in het eten en daarna kwam het er niet meer van. Het bevestigt zijn levensfilo-

sophie dat het geen zin heeft om heel fanatiek plannen te maken, omdat het altijd anders kan lopen. "Als je dat kunt aanvaarden leef je veel prettiger", is zijn overtuiging.

Toch is ambitie hem niet totaal vreemd: "Met Bert Timmermans heb ik honderden kilometers uitgevochten voor het OLAT Clubkampioenschap. Dat zat toen nog anders in elkaar: er waren vijf tochten die meetelden, van 100, 80, 50, 40 en 30 km als ik me goed herinner. Wie als eerste eindigde kreeg de meeste punten, enzovoort. Dat vond ik leuker dan hoe het nu gaat. Bert was het snelste op de kortere afstanden. In het jaar dat hij clubkampioen werd, eindigde ik als tweede."

Trainen op de hei

Na een lange periode van ziekenhuis- en ziekenhuis-uit vanwege een erfelijke bloedziekte, die de rest van zijn leven waakzaamheid vergt, is Gerard (64) tegenwoordig al blij dat hij zijn gebruikelijke rondjes kan hervatten over de Strabrechtse hei. Daarnaast kan wat hem betreft alles als trainingsrondje dienen: visites aan familieleden, boodschappen halen, elke kilometer telt. Want hij wil komend jaar wel weer zijn vier meest geliefde wandelevenementen oppakken: de Vierdaagse van Nijmegen, de Kennedymarsen van Someren en Sittard en de avondvierdaagse in zijn woonplaats Mierlo. Met respectie-

velijk 33, 45, 34 en 42 geslaagde deelnames tot nu toe. "Dat zijn de vier waar het om gaat. De rest doe ik er tussen door, zoals het uitkomt."

OLAT-tochten liggen al een poosje buiten zijn bereik. Frits en de beide Jacks zijn de een na de ander weggevallen en daarmee ook de autoritjes naar de doorgaans afgelegen startplaatsen. Met dorpsgenoten Jan van de Zanden en Wim van den Wittenboer heeft Gerard nog wel regelmatig contact, maar beiden kwakkelen met hun gezondheid en zijn zelf ook van anderen afhankelijk. In elk geval is het vervoer van Gerard naar de OLAT jaarvergadering al in kanalen en kruiken. Een andere Mierlonaar met wie hij aan antieke brommers sleutelt is graag bereid het feestvarken in Sint-Oedenrode af te leveren.

-Mirjam Kies-

Een bedankje aan Hein Lenders

Van de 33 keer dat Gerard Legierse de Vierdaagse van Nijmegen ging lopen, logeerde hij 30 keer in de Ganzenheuvel. Bij de editie van 2014 zwaaide Hein Lenders daar voor het laatst de scepter. Dat onze 'Chef de Mission' aldaar enorme verantwoordelijkheid heeft gedragen, wil Gerard graag nog eens onder de aandacht brengen. "Je hebt niet alleen met de wandelaars te maken, maar ook met instanties zoals de brandweer. Die moet precies weten wie er logeert. Dat alleen al is een hele boekhouding met 250 man die in- en uitlopen. Sommige wandelaars blijven zomaar weg, en dan maakt Hein zich daar natuurlijk druk om. Daarom heb ik me altijd netjes afgemeld als ik vertrok. Je kunt toch op zijn minst een briefje neerleggen!"

Daarnaast gaat er veel geld in om en hebben wandelaars steeds meer keuze gekregen tussen allerlei arrangementen. Wat weer een heel andere boekhouding met zich meebrengt, die Hein altijd gewetensvol en secuur heeft uitgevoerd. "Een bedankje is dus zeker op zijn plaats", vindt Gerard. Dus bij deze!

Vrijdag 9 januari t/m zondag 11 januari

OLAT Trainingsweekend, Wintelre

Tijdens dit wandeltrainingsweekend van de OLAT in Wintelre was mijn doel om te werken aan techniek, duurvermogen en met name plezier hebben met medewandelaars. Om ter plekke te komen was al een prestatie op zich. In Veldhoven zag ik de bus voor mijn neus weggrijden, maar na een uur wachten kwam er gelukkig nog eentje voorrijden. Ondertussen had een andere deelnemster (Margriet) ook deze bushalte gevonden en samen gingen we met het buurtbusje onderweg. Omdat het donker was en regende was deze chauffeur zo vriendelijk om ons de eerste wandeling te besparen, een kleine 3 kilometer met bagage over onverlichte wegen en een zandpad, de eerste winst was in elk geval binnen.

Aangekomen op het parkje 't Caves, waar onze overnachtingslocatie was, waren al enkele bekende gezichten gearriveerd. Van de snelwandelgroep zie ik o.a. Huub, Ronnie, Rob, Liesbeth, Sandra, Anne, Wilfried, Loes en niet te vergeten hun dochttertje Marit. Maar ook voor de recreatieve groep bekende gezichten zoals Larissa en de "doorstappers" Jan en Margret. We maakten kennis met de mensen van de organisatie, waaronder Henk Plasman die dit weekend al 24 jaar onder zijn hoede heeft. Ook viel mij op dat veel mensen hier al jaren aan deelnemen voor de lol en de sociale contacten. Ik drop mijn spullen op de kamer bij Jan en Margret en ook Margriet komt op deze kamer slapen. We hebben elk een stapelbed waarvan het bovenste gedeelte wordt gepromoveerd tot kleding en tassenrek.

We beginnen de avond met een broodmaaltijd om vervolgens een wandeling in het donker te gaan maken. Henk informeert nog even bij me voor de zekerheid in welke groep ik wil deelnemen en ik geef aan dit weekend met zijn groep mee te willen trainen. Deze groep is opgebouwd uit de snelwandelaars van het huidige moment, maar telt ook enkele zeer ervaren snelwandelaars met prachtige resultaten in de jaren '80 en '90. Ik vermoed dat ik hier wel op mijn plaats zal zijn. Voor het wandelen moet eerst nog worden voldaan aan een ander zeer belangrijk onderdeel: huishoudelijke zaken. Opruimen en afwassen met ruim

30 personen gaat echter bijzonder snel en is het is ook geen vervelende bezigheid, snel opgelost dus.

Als we het donker induiken en een zandpad opgaan, wordt al snel duidelijk dat het deze avond geen droge voeten zullen blijven. Sommigen staan al na enkele meters midden in een plas en anders zorgt de regen er wel voor dat het water je schoenen in loopt. Ik heb er voor gekozen om net als alle andere wandelaars in deze groep geen regenkleding aan te trekken. Door een wat hoger wandeltempo hou ik het wel warm en ook de buitentemperatuur is niet schrikbarend laag. Ook een voordeel is dat je eventueel direct na binnenkomst een warme douche kunt nemen. De route welke we wandelen is voor mij een raadsel, maar velen kennen toch al redelijk de omgeving, ook al is het donker. Als er scheidsrechters onderweg hadden gestaan waren we massaal gediskwalificeerd, het leek een soort stiepel-race, zoveel werd er over plassen gesprongen, of er in gesprongen door onoplettende mensen. Toch zit de stemming er goed in, wandelen

we iets meer als 10 km en komen goed doorweekt terug. Bij de ingang zijn in de zaal grote oranje pionnen geplaatst, de schoenen moeten daar achter worden uitgetrokken om de zaal een beetje schoon te houden. Enkele minuten later is elke verwarming en plek om iets neer te hangen voorzien van natte kleding en schoenen in de hoop dat deze de volgende dag weer droog zullen zijn.

De avond wordt verder volbracht op diverse wijze. Ik speel mee met het spel Kolonisten van Catan. Bij deelname wordt al gezegd dat alleen dames of mensen met de Belgische nationaliteit mogen winnen, zodat Ronnie en ik direct onze plaats weten. Het blijkt echter ook de harde waarheid, na 4 keer gespeeld te hebben is duidelijk dat wij niet aan de bak komen bij dit spel. Rond 02.00 uur duik ik dan ook mijn slaapzak in, om helaas alweer om 05.45 op te staan. Mijn biologische klok hanteert wel zijn gewone tijden, dat kan wel eens een zware zaterdag worden. Zaterdagochtend, te vroeg wakker helaas, een beetje muziek geluisterd via

mijn mp3-speler en een plaatselijke krant gelezen tot zo rond 07.30 uur als enkele anderen ook wakker zijn.

Om 08.30 uur is het gezamenlijk ontbijt en hierna krijgen we een warming-up onder leiding van Boetje. De warming-up wordt al snel omgedoopt van "bootcamp" naar "Boetje Camp", eerst als geintje, maar later wordt het toch wel serieus voor sommigen. We doen diverse oefeningen en tussendoor doen we aan "ontspannen actief" wandelen. Weer wat nieuws geleerd! Veel oefeningen ken ik ondertussen ook via de trainingen van Frank van Ravensberg, maar Boetje heeft nog een aantal oefeningen welke ik niet ken en waarvan ik wel merk dat deze een aanvulling kunnen zijn voor mijn eigen programma. Met z'n allen brengen we deze oefeningen tot een goed eind en ook is het redelijk droog gebleven, zodat we iets vrolijker door het programma komen.

Na een kop koffie of thee gaan de groepen weer gescheiden op pad. Wij beginnen met een rustige duurloop, om halverwege op een parkeerplaats enkele Mexican drills te doen en een estafette sprint over een afstand van 50 m. We vervolgen de weg weer terug om weer een broodmaaltijd te nuttigen en ons voor te bereiden op het middagprogramma.

Door de aanwezige technische hulpmiddelen weten we dat het middagprogramma wel eens nat zou kunnen worden. Een breed front trekt dwars over Nederland en de verwachting is dat dit ons iets na 15.00 uur zal verblijden. Als wij met onze groep op pad gaan komen we tot de conclusie dat de technologie echt gelijk heeft. Een beste bui wordt op ons los gelaten, maar ge-

lukkig van korte duur. Hierna klaart het zelfs op en is het heerlijk wandelen. Rob zigzagt dwars door de groep in zijn eigen tempo (soms volgens ons zelfs boven de 12 km per uur) en functioneert zelfs af en toe als haas om mensen weer terug te brengen in de groep. Onderweg is er diverse malen de mogelijkheid om eventueel terug te keren naar 't Caves, maar velen wandelen toch lekker door en ook het tempo gaat geleidelijk omhoog richting de 9.3 km gemiddeld. Voor mij is dit de snelheid welke ik dit jaar wil proberen te lopen tijdens de KM van Sittard, dus een extra goede training wat dat betreft. Henk heeft ondertussen zijn wandelschoenen ingeruild voor de fiets en zorgt ook voor wat te drinken onderweg zodat we lekker door kunnen blijven gaan. We trappen niet alleen asfalt onder onze schoenen door. Sommige trajecten zouden niet misstaan op een tocht van OLAT, de WS'78 of Bossche 100. Ook blubber, omgewaaide bomen en modder komen op ons pad. We wandelen een beetje kop over kop en genieten van het weer en de omgeving. Ik ben blij dat ik dit weekend daar ook nog van kan genieten. Na deze duurloop van net geen 20 km totaal keren we terug om ons op te knappen en voor de warme maaltijd. De groep recreanten is ook al weer terug gekeerd en ook zij hebben prachtige verhalen over hun middagprogramma. Ook daar heeft men in ieder geval veel plezier.

De avondmaaltijd is lekkere nasi met sla en aanverwante zaken met een diversiteit aan vla en yoghurt als dessert. Weer meehelpen in het huishouden om na het eten weer samen met Ronnie een dappere poging te wagen toch eens een keer te winnen met Kolonis-

ten van Catan. Ook Hans van der Knaap schuift aan bij het spel in plaats van Liesbeth, maar zelfs dan is tegen Anne, Sandra en Luuk niks te beginnen. Het laatste spelletje lijkt richting Ronnie te gaan, maar door tegenwerking en domme pech gaat dat ook niet door.

De avond wordt verder volgestopt met veel bonbons, chips, frisdrank, een biertje of wijntje om toch weer rond 01.00 uur de slaapzak op te zoeken.

Zondagochtend probeert mijn biologische klok het wel om 05.45, maar mijn lichaam protesteert en zo presteer ik het om pas om 06.45 uur op te staan, uitslapen op zondag, wat een luxe.

Deze ochtend kan ik een van de belangrijkste zaken welke ik zaterdag heb geleerd ten uitvoer brengen, koffie en thee zetten voor het ontbijt. Goed onthouden voor volgend jaar, 6 lepels koffie met een klein kopje erop, geen grote scheppen!

Na weer een goed ontbijt met veel slaperige gezichten - want je kunt wel zien dat iedereen intensief traint en het allemaal wat later wordt en vroeger opstaan is - gaan we oefeningen doen onder leiding van Henk. Boetje is iets later en als resultaat mag hij extra oefeningen doen, welkom op "Henk Camp" Boetje! Wilfried sluit nog even aan voor mentale ondersteuning en zo kunnen we met zijn allen door met de oefeningen.

Henk heeft een parkoers van "eierdopjes" neergelegd waar we diverse oefeningen op en om doen. De regenwormen worden niet zo blij van deze oefeningen gok ik, want als ze komen kijken wat er boven de grond gebeurt, worden ze vakkundig weer terug getrapt de grond in.

Het is weer even tijd voor wat drinken en dan gaan we voor de laatste duurloop en oefeningen op pad. De duurloop begint lekker rustig, dit is maar goed ook, want de oefeningen worden een stuk pittiger. Veel accent op wandeltechniek en opbouwen in de snelheid naar een piekmoment. Als je dit soort oefeningen doet en dan probeert bij Rob aan te haken, dan is het echt pieken en verder. Toch leer ik weer veel van deze oefeningen en met name door meer voorover te lopen (ik neig nogal naar achteren) kan ik meer snelheid realiseren.

We krijgen de keuze voor de terugweg,

4 km of 8 km. De groep splitst zich en ik sluit aan bij de 8 km. Weer even modderen en dan is er weer vertrouwd asfalt onder de schoenen. Op bekend terrein valt de groep weer wat uit elkaar doordat het tempo toch weer wordt opgevoerd en natuurlijk kunnen Rob en Huub het niet laten en gaan het laatste stuk erg hard. Samen met Wilfried, Anne en later sluit ook Ronnie weer aan lopen we het laatste stuk nog aardig door om de laatste meters lekker uit te lopen.

Eenmaal terug is het nog eenmaal lekker lunchen, alles op maken wat er nog

op te maken is en dan is het opruimen en inpakken. Nog bedankjes voor de vrijwilligers en organisatie, afscheid nemen van iedereen en dan is het zo ver, tijd om huiswaarts te keren. Jan had mij al aangeboden om mij naar het station in Eindhoven te brengen, zo bespaart hij mij toch 3 kwartier extra reistijd. Op het station afscheid nemen van Jan en Margret en dan heerlijk relaxen in de trein om thuis direct de was te doen en dan lekker weer mijn eigen bed in te kruipen om weer bij te tanken.

Het was een erg leuk en leerzaam weekend. Gezellige mensen en zeer zeker een diversiteit aan wandelaars. Ik denk dat ondanks het brede veld aan deelnemers het weekend zeer goed aansluit bij een behoefte aan training, maar ook gewoon lekker een weekend weg om te wandelen en ervaringen te delen met anderen. Voor volgend jaar heb ik al weer het tweede weekend van januari gereserveerd staan!

-Rick Liesting-

De foto-impressie komt van Jan Kampman <http://www.doorstappen.nl>

Geslaagden Wandelpaden

GRAAF VAN HORNEPAD

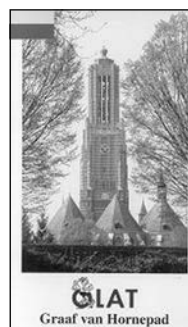
Rob Ruijs Den Bosch 1e keer

HERTOG HENDRIK PAD

520:Huib Coenen Eindhoven 4e keer

AIRBORNEPAD

485: Rogier v. Remortele Lith 1e keer
 486: Tony Bosch v.d.Leest Oss 1e keer
 487: Henk Veld Oss 1e keer
 488: Tom Timmermans Eindhoven 1e keer
 489: Neil Holmes Eindhoven 1e keer
 490: P.v.Adrighem Rotterdam 1e keer
 491: Truus Keunen Varsseveld 1e keer
 492:Willemien Hietland Aalten 1e keer
 493:Hennie Arts Boekel 1e keer
 494:Sjan Arts-Coppens Boekel 1e keer
 495:Virginia Buyck Brugge 1e keer
 496: Pedro Moens Brugge 1e keer

497:Treeske Verhagen Veldhoven 1e keer
 498:Marian van Til Veldhoven 1e keer
 499:Mieke Nabben Veldhoven 1e keer
 500:Hannie Cudok Veldhoven 1e keer
 501: Riky v.d. Graaf Oss 1e keer
 502: Jannie van Delft Rijnsburg 1e keer
 503: Anga de Mooij Rijnsburg 1e keer
 504: Joop Peters Doetinchem 1e keer
 505: H.J.Kuenen Den Bosch 1e keer
 506: A.J.M. Aarts Den Bosch 1e keer

De Vier Quellen Weg (5, slot)

Ondanks mijn blessure wandel ik nog steeds, zij het alleen korte afstanden. In plaats van bij de pakken neer te zitten, probeer ik te genieten van wat nog wel kan. Volgend jaar staat Nieuw-Zeeland op het programma en als training loop ik met rugzak de Vier Quellen Weg in Zwitserland. Dit pad loopt van de Oberalppas langs de bron van vier grote rivieren en eindigt bij de Rhône-gletsjer. Dit is deel 5.

Dag 5: Oberwald – Rhône-gletsjer 14 km

Vandaag heb ik de keuze: een rustdag houden zoals gepland en morgen met volle bepakking van Oberwald op 1.355 meter naar de Furkapas op 2.429 meter klimmen. Of de rustdag overslaan en vandaag met enkel een dagrugzakje omhoog gaan. Aangezien ik dankzij mijn stokken maar weinig last heb van mijn blessure kies ik voor de tweede optie. Ik voel me heerlijk vrij zo met maar een paar kilo op mijn rug. Bovendien is het vandaag heerlijk zonnig, helder weer en daar wil ik van profiteren.

Ik neem het bospad waar ik vanuit mijn hotelkamerraam al verlekkerd naar heb zitten kijken. Het gras veert onder mijn voeten, terwijl de rivier naast me elk vogelgezag overstemt. De hoeveelheid water verbaast me. Hoe kan er überhaupt nog iets van de gletsjer over zijn? Even later kom ik bij een brug, waar helder bergwater zich bij het melkwitte gletsjerwater voegt. Dus niet al het water dat zo hard naar beneden stroomt is afkomstig van het zich terug-

trekkend ijs. Het is een kleine troost. Behalve de hoofdrivier wringen ook kleine stroompjes zich tussen de bomen door. Langzaam klimt het pad. Zo nu en dan staat er een vakantiewoning of een van die houten schuren. Ik stijg en de rivier verdwijnt uit het zicht. Horen doe ik hem nog steeds. Bulderend perst het water zich door de kloof, alsof het onweert. Alleen gaat dit maar door en door. Er is iets ontzagwekkends aan dit water. Als ik op een bruggetje sta en zie hoe het zich tegen de rotsen gooit, ben ik diep onder de indruk. Rotsen die glad rond zijn geslepen. Ik besef na mijn voetbad van gisteren eens te meer dat dit water een dodelijke kracht heeft.

Aan de andere kant van de brug kom ik in een drassige weide. Hoog boven me grazen paarden, zónder bel. Ik kruip tegen de wand van het dal op, trage stroompjes druppelen onder mijn voeten naar beneden. Hier kun je even vergeten hoe dichtbij de beschaving is. Tot een vliegtuigje irritant rondjes draait precies boven de vallei waar ik loop. Eindelijk verdwijnt het ding en voeren de natuurgeluiden weer de bo-

ventoon. Met de bergwand draai ik mee richting Gletsch. Je zou misschien denken dat het dorp zijn naam aan gletsjers heeft gegeven, maar het blijkt precies andersom te zijn. Gletsjer komt van het Latijnse *glaciarius*, wat ijsvlakte betekent. In 1818 reikte de Rhône-gletsjer nog tot in het dorp.

Het pad daalt en dat had ik niet verwacht. Op sommige punten zijn touwen aangebracht, hoewel ik na de paden van de afgelopen dagen van deze trap treden niet meer onder de indruk ben. Ik negeer de touwen en mijn ogen feesten als ze de rivier weer zien, even woest en ontembaar als tevoren. Aan de overzijde van de kloof is de weg, waar een fietser zich omhoog worstelt, voorbij gestreefd door auto's en motorrijders. Nee, dan wandel ik toch liever. De wind op mijn huid en de zon op mijn gezicht. Je ziet zoveel meer. Zoals een bruine rots waarover een dun laagje water, vol puntjes en deuken. Van dichtbij lijkt het een abstract, levend kunstwerk. Parallel aan de weg ligt de spoorlijn van de historische stoomtrein

Oberwald –Gletsch. Nadat de reguliere treinen sinds 1982 door de Furkatunnel rijden, heropenden vrijwilligers in 1987 het traject naar de Furkapas voor de stoomtrein. Even verderop verdwijnt het spoor in een tunnel met uitnodigend openstaande houten deuren. Het doet me denken aan een attractie in de Efteling. Ik word ingehaald door Cor en Mark, de vader en zoon die deze route ook lopen. We praten even, maar omdat we een ander tempo lopen, blijven we elkaar in de loop van de dag telkens passeren.

Een ijzeren trap leidt naar de weg die door het dal slingert en aan de andere

Piepklein is ook hotel Belvédère te zien, waar de route ons heen zal leiden. Zo nietig in vergelijking met die ontzagwekkende bergen. Langs een waterkrachtmuseum steek ik voor de laatste keer de rivier over, die nog immer haastig stroomt. Een graspad voert naar de rand van de vallei en dan begint het klimmen weer. Geflankeerd door lage struiken klimt het pad en ik stijg mee. Op een punt waar de struiken uiteen wijken heb ik een fantastisch uitzicht op het dal. De groene oevers van de Rhône, grijze rotsen waarover de gletsjer zich heeft voortbewogen: een kale trechter, ontdaan van aarde en groen.

kant van een brug mogen we opnieuw de heuvels in. Dit pad klimt niet zo hevig meer en we komen uit bij een parkeerplaats aan de rand van Gletsch. Als eerste kom ik langs een houten schuur waarin een of ander museumje is gevestigd, maar ik kom niet in de verleiding. Het volgende gebouw beweert met vervagende letters op de muur een hotel te zijn en herinnert alleen aan vervlogen tijden, toen de gletsjer nog in het dal lag. Ernaast ligt een moderner, nog functionerend hotel met kleurrijke bloembakken en naast de deur het bekende informatiebord over de Vier Quellen Weg. Aan de andere kant van het kleine dorp werp ik mijn eerste blik op de Rhônevallei en de berg waar de rivier ontspringt. De gletsjer wordt aan het oog onttrokken door de rotsen.

Een paar scherpe pieken met sneeuw en wolkjes erboven. Als ik inzoom op de bron van de rivier, zie ik een bijzonder schouwspel van vormen en lijnen, gladde rotsen waarover het water zijn weg zoekt naar beneden. Dit is zo mooi. Wat een hoogtepunt van vijf dagen wandelen. En ik ben er nog niet eens!

Ik steek de spoorbaan over en loop een tijdje tussen de spoorbaan en de weg. Geen van beide dringt zich op. De eerste stoomtrein staat verderop rustig te stomen en het verkeer is nog rustig. Opnieuw kruis ik de spoorbaan en later de weg. Hier begint een lichte klim door een alpenweide naar Muttbach station, het punt waar de stoomtrein terugkeert terug naar Oberwald. Er klinkt een luide fluit. Een Alpenmarmot slaat alarm, staand op zijn achterpoten.

Terwijl de patriarch me goed in de gaten houdt, spoeden zijn kleinere soortgenoten zich naar de burcht. Pas wanneer zij veilig onder de grond zijn, laat ook de oude baas zich zakken en verdwijnt zonder ons nog een blik waardig te keuren onder de grond. Terwijl ik langzaam verder loop, laat ook de stoomtrein van zich horen. Net over de rand van de heuvel zie ik witte wolkjes verschijnen en terwijl ik nog iets hoger klim, verschijnt de stoomtrein met zijn iconische silhouet en historische wagons tegen een achtergrond van glinsterende bergen. Dit is het soort beeld waar treinliefhebbers posters van maken. Hoewel ik zelf niet eens zoveel heb met stoom, roept het toch een warm gevoel op dat doet verlangen naar vroeger tijden.

Met een laatste stap hijs ik me naar het betonnen perron van 'station' Muttbach-Belvédère. Een echt station is het niet. Er is hier niets, behalve uitzicht. We tot hier meereist, reist even lief weer mee terug. Ik stap over wat bouwmaterialen en rails heen en ontwaar hoog in de bergen aan mijn rechterhand de Muttgletsjer: een dunne reep ijs van hooguit een paar 100 meter. Voor de gletsjer is de grond zwart, levenloos. Waar de gletsjer al wat langer is verdwenen, verschijnt een sombere laag groen. Een dun stroompje volgt de helling naar beneden, de 'rivier' Muttbach. Dit is ook het lot dat de Rhône-gletsjer wacht, misschien al over vijftig jaar. Het is geen fraai gezicht. Hier is geen twijfel over het broeikas-effect. Hier is alleen de realiteit van stervende schoonheid.

Een paar stappen verder sta ik aan de voet van de volgende berg. Met dit pad begint de klim naar de Furkapas, die ons volgens de gids de nodige zweetdruppels gaat kosten. Dat valt eigenlijk nog best mee. Hoewel het pad stijgt, is het een graspad waar je zonder gevaar voor verzwikte enkels kunt lopen. Je kunt een ritme opbouwen, van bedachtzame maar aanhoudende stappen langs de holen van Alpenmarmotten, telkens aan de rand van het pad.

Af en toe rust ik uit op een stukje vals plat, dan ga ik weer verder, zigzaggend de berg op. Er is geen water meer. De laatste stroompjes zijn opgedroogd, juist nu ik dorst heb. Op de pas kun je drinken krijgen en ik beloof mezelf een heerlijke, supergezonde cola. Een heuvel oogt veelbelovend, maar is nog niet het einde. Even krijg ik respijt met een daling van een paar meter. Gras maakt plaats voor rots. Dan is daar een nieuwe heuvel van zwart grind. En steil! Ik hijs me omhoog aan mijn stokken, stap voor stap. Om de tien passen sta ik even stil om op adem te komen. Ik tel ze niet, maar mijn hart weet precies hoeveel het er zijn. De weg klinkt nu dichterbij, maar het deert me niet.

Als ze eens wisten wat ze hier missen! Dan is daar de laatste stap. De top. Voor mijn oog ontvouwt zich een parkeerplaats mét snackwagen. Traditionele kazen in een mandje, een hele rij colaflessen tegen de achterwand. He-las. De verkoper is nergens te beken-nen. Gepikeerd maak ik gebruik van een dixie zonder ervoor te betalen. Als de man daarna nog niet terug is, ga ik verder. Ik steek de weg over, waar een steen de pas en de grens tussen twee kantons markeert. Volgens de kaart is dit stuk maar twee kilometer, maar door mijn ongeduld voelt het langer. Ik wil nu naar het einde, naar mijn prijs, de Rhône-gletsjer. Het pad stijgt en ik hoor koeienbellen. Een viertal grijze

beesten ligt op een heuvel, hun puntige hoorns afstekend tegen de blauwe lucht. Hun kameraden staan midden op het pad en ik loop er met een boogje omheen. Geef mij maar een afgrond, dat heb ik liever dan tussen de koeien door te moeten lopen. In juli is een Duitse vrouw omgekomen toen ze in Oostenrijk werd aangevallen door een kudde en in augustus raakte een 68-jarige wandelaar zwaar gewond. Deze beesten zijn groter dan ik en ik voel me allerminst op mijn gemak. Het zijn echter jongvolwassen dieren zonder kalveren en ze verroeren zich niet als ik ze wantrouwig passeer.

De groene bergwand strekt zich voor me uit en het pad golft op en neer en

zakt langzaam maar zeker af naar een gravelweg. Dan kom ik bij een goed gecamoufleerde bunker. Hoewel ik zin hem om bij het eind te komen, blijf ik hier even staan om de bunker te verkennen. Waar de meeste bunkers kale karkassen van beton zijn, oogt deze bijna als onderdeel van de naastliggende rots. De strakke betonrand is bekleed met roestig ijzeren gaas. Hoekig, zodat het de contouren van de rotsen aanneemt. Om de bunker heen is een loopgraaf van gestapelde stenen, met hier en daar een dot cement om het geheel bijeen te houden. De loopgraaf heeft de jaren redelijk doorstaan, al zijn sommige stukken deels ingestort.

Distels groeien kniehoog, beschermd

tegen de wind. Ik daal erin af, want hoe vaak krijg je nu de kans om in een echte loopgraaf uit de Tweede Wereldoorlog te staan? Vanuit de bunker heb je een uitstekend uitzicht op het Rhônedal en ik ben blij dat de natuur dit oorlogstuig langzaam weer opneemt in het landschap. Ik klim uit de loopgraaf en daal het trapje af naar de gravelweg. Die komt uit bij een tweede, veel indrukwekkender bunker die nauwelijks lijkt aangetast door het verstrijken van de jaren. Tegen de rotsen aangebouwd met bleke steen in strakke, ronde vormen is dit een gebouw dat alleen al door zijn afmetingen en gladde efficiëntie gevaar uitstraalt. De smalle raampjes in het bastion en de twee langwerpige gleuven waaruit ongetwijfeld ooit kanonlopen staken, zijn als een mijn die ook nog lang na de oorlog kan doden. Onaangetast kijkt het gebouw uit over de vallei, alsof hij morgen zo weer in gebruik kan worden genomen. IJzeren platen in de schietgaten beschermen het bouwwerk tegen de elementen.

Hier is nu iets waarvan ik graag de geschiedenis zou weten, maar de gids rept alleen in algemene termen over het belang van de Alpen in de oorlog. Ik laat het naamloze fort achter me. Nog een laatste heuvel, een laatste klim en dan werp ik mijn eerste blik op de Rhône-gletsjer. Een azuurblauw meer waarin enkele ijsschotsen drijven. Een strakke lijn in het landschap waar de aarde en het groen van de rotsen is geschrapt, die precies aangeeft hoe hoog de gletsjer ooit reikte, als de oever van een meer waar het water plotseling is gezakt. En dan het ijs, vanaf hier zie ik een stukje maar, liggend tegen de bergen waar grijze pieken boven de sneeuw uitkomen. De bovenkant van de gletsjer is vies grijs, niet het maagdelijk wit dat ik verwachtte, en dat zal het ijs zeker geen goed doen. Een klein hoekje van de gletsjer is bedekt met witte doeken, om te voorkomen dat hij smelt. Het ziet er belachelijk uit.

Vanaf dit punt kan ik maar een klein stuk van de gletsjer zien en het pad buigt naar links, weg van de gletsjer.

Dat dacht ik dus even niet. Ik laat de route voor wat hij is en volg een paadje naar rechts tot ik om een bocht uitzicht heb op de hele gletsjer, voor zover het oog reikt. Een bevroren rivier die traag omhoog stroomt. Ik geniet van de aanblik. Net als bij water vermoed je op het eerste gezicht niet de kracht, maar een gletsjer is een van die grote, scheppende krachten op aarde die het landschap wezenlijk verandert. In de verte zie ik een aantal zwarte stipjes. Er lopen mensen op de gletsjer. Hoe mooi ik het hier ook vind, daar waag ik me niet aan.

Terug naar het pad daal ik af en maak een paar bochten, tot ik een eindje boven het Rhônemeer bij de steen kom die de bron van de rivier markeert. Het meer is niet groot, maar schijnt diep te zijn en de Zwitsers maken zich zorgen wat er met het water gebeurt als de natuurlijke damwand het ooit zou begeven. Een enorme vloedgolf zou het dal overspoelen en tot aan Oberwald verwoestingen aanrichten. Tongen van de gletsjer liggen in het meer en er zitten grote scheuren in het ijs. De bovenlaag ziet eruit als samengepakte sneeuw, nog niet echt als het harde ijs dat ontstaat door eeuwen druk. Sierlijk zijn de vele breuken en lijnen wel. Daar kan geen kunstschilder aan tippen. Vlakbij de gletsjer zie ik mensen lopen. Daar wil ik ook heen! Na een heerlijk half uurtje op deze bijzondere plek, wend ik me af en volg het pad verder naar beneden. Het duurt even, maar dan zet ik mijn schoenzolen weer op asfalt en loop naar de kiosk om eindelijk die cola te halen die ik mezelf zolang geleden al beloofde. De parkeerplaats bij het hotel is druk. Motorrijders met een camera op hun helm, kinderen die op slippers rondlopen, meiden die op de achterbank van hun auto met hun mobieltjes spelen. Dit is een heuse toeristentrekker, de enige gletsjer waar je praktisch met de auto bij kunt komen. Het is vreemd om opeens weer zoveel mensen om me heen te hebben, geen wandelaars maar toeristen bovendien. Via het souvenirwinkeltje boven de kiosk kun je naar de ijsgrot, waar zoveel

reclame voor wordt gemaakt. Het kost maar een paar Francs en dat scheelt. Want het valt tegen! De plek oogt als een bouwplaats. Overal tussen de rotsen ligt hout, bouwmaterialen, een pikhouweel. Uit de rotsen steken stalen pennen als van gewapend beton en een gele leiding ligt over het steen gedrapeerd. Een breed pad leidt de toeristen naar de gletsjer. Nog vrij in het begin staat op een rots een houten lijst met een foto. Hier lag de gletsjer in 1996 en via een houten brug werd de gletsjergrot bereikt. Het voelt als een barmonumentje voor een overledene. Inmiddels ligt de gletsjer zo'n 30 meter lager. De gletsjergrot is in het gedeelte dat bedekt is met witte doeken.

Natuurlijk. Gevolg is wel dat je nog meer het gevoel hebt in een slecht toneelstuk te zijn beland, in plaats van bij een indrukwekkend natuurfenomeen. De doeken ontnemen elk zicht op de gletsjer. Aanraken is niet verstandig, maar hier zou je het niet eens kunnen. Via een houten plank bereik ik de gletsjergrot en dat is de tweede teleurstelling. Het is geen natuurlijke grot, zoals in 1830, maar een 100 meter lange gang die elk voorjaar opnieuw met veel moeite wordt uitgehakt. In de muur zijn gaten gehakt waarin een tl-buis ligt. Het zo beroemde blauwe ijs wordt door het elektrische licht genadeloos om zeep geholpen. De gang komt uit op een vierkante kamer waar de Zwitserse vlag hangt en een bierton staat. Overal om je heen hoor je druppelend water, stro-

mend zelfs. Het lijkt niet of de doeken het gewenste effect hebben. Ik voel me niet op mijn gemak en loop de gang snel weer uit. Is dit nou alles?

En dan kijk ik nog eens goed om me heen. Naar de rotsen, die glanzend in de zon. Gepolijst zijn ze, door het schuren van de ijs. Als grijze zandduinen strekken ze zich boven met uit en geven een indruk hoe immens en krachtig deze gletsjer ooit was. Ik zie prachtige lijnen in het landschap. Bordjes manen ons vooral op het pad te blijven. Laat ik nu net een paadje ontdekken dat naar beneden leidt, tussen de rotsen die ik zo graag van dichtbij wil bekijken. Hoewel het pad na een paar meter tussen de ste-

nen verdwijnt, heb ik de afgelopen week wel lastiger paden bedwongen. En er staat een cairn, dus ik ben niet de enige avonturier die de gebaande weg verlaat. Al snel sta ik aan de rand van het Rhônemeer en op ooghoogte met de gletsjer. Weer zijn het vooral de rotsen die mijn aandacht trekken en ik draai het water mijn rug toe. Zeeën van steen omringen me, vloeiend golvende lijnen, met slechts hier en daar wat gruis en dan, heel tegenstrijdig, een fragiel plantje dat wit bloeit. Ik drink het landschap in, voel de gladheid van de rotsen met mijn handen en zucht. Toch nog een waardig einde van mijn tocht. Nu is het echt voorbij.

-Rinda Scheltens-

Noordkaap - Gällivare - Östersund - Arlanda (11)

Het is maandag 19 mei 2014. Ik heb besloten om dit jaar 2 keer naar Zweden te gaan met een "looptijd" van elke keer twee weken. De eerste keer is dus al in het voorjaar, om de muggen een beetje te ontlopen. Ik vertrek om 7:00 uur van huis en neem de trein vanuit Best naar Schiphol. Ik arriveer daar ruim op tijd want voor negenen ben ik al op het vliegveld. Ik weet nu de weg waar ik moet zijn om in te checken en bij de SAS-balie blijkt dat je vanaf dit jaar je eigen bagage moet inchecken. Omdat ik dat nog maar eenmaal gezien heb, vraag ik om hulp en daartoe zijn ze ook graag bereid. Het stelt inderdaad niet veel voor en het gaat allemaal snel. Het vliegtuig vertrekt ook nog op tijd en op het vliegveld bij Stockholm loopt het ook op rolletjes. Daar snel wat gegeten en door naar Östersund.

Maandag 19 mei Sint Oedenrode - Schiphol - Östersund

Het gaat sneller dan de planning; voor 15:30 uur ben ik al geland en mijn bagage ligt als eerste op de band. Buiten staat de Flygbuss te wachten op de passagiers en voor vieren ben ik in het centrum van Östersund.

Ik heb niet de kans gekregen om mijn oude taxichauffeur uit de stad te bellen (jager uit Nor-Greningen).

Ik loop naar mijn hotel waar ik vorig jaar overnacht heb (Hotel Emma) en zie daar de vrouw weer zitten die me vorig jaar hielp. Ze herkent me ook, en vraagt of ik gereserveerd heb omdat de kamers allemaal volgeboekt zijn. Gelukkig heb ik enkele weken geleden vanuit thuis een kamer gereserveerd en ben ik welkom. Ik ga naar de kamer en een uurtje later ga ik boodschappen doen en iets eten in de stad.

Ik heb een goede nachtrust en kan uitgerust aan de wandeling beginnen.

Dinsdag 20 mei Östersund - Sanne 33 km

Ik slaap lekker uit en het ontbijt is weer lekker en uitgebreid zoals vorig jaar. Ik kijk nog even naar het weerpraatje en het zal in de loop van dag droog worden. Het miezert nu een beetje, ik trek mijn regenjas aan, om 09:15 uur verlaat ik het hotel en begin aan de derde etappe van deze uitdaging.

Ik loop over de fietsbrug naar het eiland Frösö waar ook het vliegveld van Östersund op ligt. Het eerste wat me opvalt is een skihelling met sneeuw erop. Ik kom een vrouw tegen en vraag of die nog in gebruik is. Ik krijg het antwoord: Natuurlijk! Deze helling is bijna het hele jaar open en dit jaar hebben we erg lang kunnen skiën. De winter is pas voorbij!

Ik loop langs de "rand" van het eiland naar het zuiden en na een uurtje bereik de volgende brug om het eiland weer te verlaten. Er is best veel wind omdat de brug bijna 3 km lang is en bijna geheel boven open water ligt. Het is wel lekker wandelweer met ongeveer 18 graden. Het blijft alleen een beetje miezeren. Aan de overkant draai ik naar rechts en blijf langs de kust lopen. Er staan best veel huizen langs de weg en het is open gebied.

Ik begin te zweten in mijn regenjas, maar het blijft lichtjes regenen. Rond

twaalven wordt het droger en kan ik eindelijk mijn regenjas uittrekken. Ik heb al best veel gedronken. Ik zie bouwvakkers op een veranda zitten en vraag hen water en ik word op mijn wenken bediend. De bewoners van het huis zijn naar hun zomerhuis in Klövsjö en er moeten nieuwe ramen in het huis. Na een kleine rustpauze ga ik weer verder. Het is redelijk vlak, maar het wordt behoorlijk warm want de zon laat zich steeds meer zien.

Ik begin al meer te zweten en ik loop intussen recht naar het zuiden, de zon komt dan ook van voren. Net over de brug naar het westen besluit ik te stoppen, dichtbij het dorpje Sanne.

Bij een boer die op een dak pannen eraf aan het halen is, vraag ik weer om water en of ik aan het water achter in het veld (wei) mijn tent op mag zetten. Dit is geen probleem en ik bied nog aan om hem te helpen, maar mijn aanbod wordt afgewezen want zijn vrouw komt hem helpen. De pannen moeten naar een andere schuur, want er zijn veel pannen gesneuveld door een zware storm een maand geleden.

Ik zet mijn tent op en heb uitzicht op de bergen waar nog sneeuw op ligt, aan de andere kant van het water.

Het is lekker rustig en ik heb dan ook een goede nachtrust.

Woensdag 21 mei

Sanne - Sventavik 27 km

Ik heb het vannacht niet koud gehad, dus het zal niet zo koud zijn geweest. Het is vannacht niet echt donker ge-

worden, want de dagen zijn hier in het noorden veel langer dan in Nederland. Ik vertrek om 8 uur en zie de boer niet. Ik zie wel dat er veel pannen van het dak gehaald zijn.

Ik loop de weg op, verder naar het zuiden. Het is nagenoeg onbewolkt en de zon is hinderlijk, dus mijn zonnebril opgezet. Het is niet druk op de weg en het loopt lekker. Ik doe mijn "loopjasje" uit; voor het eerst loop ik in een T-shirt met korte mouwen. Ik heb gezien dat ik geen zonnebescherming heb meegenomen vanuit Nederland.

Na Hackås kom ik weer op de E45 en moet daar over lopen, maar het is gelukkig niet druk op de "snelweg". Het is warm, de zon is sterk en ik heb het gevoel dat ik langzaam aan het verbranden ben.

Om 14:00 uur kom ik al aan in Sventavik, een klein stadje met redelijk wat voorzieningen, ook het belangrijkste: een hotel en een ICA. Ik heb dus weer een bed vannacht en ik kan weer boodschappen doen.

Bij de gewoonlijke boodschappen ben ik vaardig, maar ik kan geen sun crème vinden en aan de kassa vraag ik of er sun protection is, omdat ik die vergeten ben vanuit Nederland. De jongen achter de kassa spreekt me in het Nederlands aan, hij heeft een Nederlandse moeder en helpt me zoeken. Hij komt met een eigen merk ICA sun protection terug. Het blijft gewoon verrassend dat je overall Nederlanders of Nederlandsprekenden tegenkomt in de wereld.

Ik dank hem zeer, ik ben weer beschermd voor de komende tijd. Ik hoop dat ik de tube veel moet gebruiken, dan

heb ik mooi weer!

Ik heb lekker gegeten in het hotel en ga met een zeer goed gevoel slapen.

Donderdag 22 mei

Sventavik - Asarna 27 km

Al om 07:00 uur aan het ontbijt, want ik heb forse plannen. Ik vertrek om 07:45 uur en ik ga op zoek naar een Zweedse wandelroute (trail). Ik heb me voorgenomen om zoveel mogelijk de E45 te ontlopen en kleinere wegen of paden te gebruiken naar het zuiden.

Een kilometer naar het westen moet de Karl XI's väg lopen, redelijk parallel aan de E45. Ik wil dus binnendoor lopen naar het zuiden over een echt wandelpad dat gaat tot Vemdalen en tussen dorpen door loopt. Het wandelpad heeft een typische markering en wel geel-blauw, de kleuren van de Zweedse vlag. De route is dan ook vernoemd naar een vroegere koning van Zweden, die deze route ook heeft gevolgd.

Ik heb de route snel gevonden en ik begin hem te lopen naar het zuiden. Het is bult af en bult op, dus erg pittig maar je hebt dan ook wat. Na ongeveer 4 km liggen er 3 bomen over het pad en ik klim er met moeite overheen.

Na 300 meter lijkt het of het gehele bos over de route heen is gevallen. Ik weet helemaal geen route of pad en zie alleen maar omgevallen bomen. Mopperend en vloekend moet ik wel besluiten dat ik maar één route kan volgen en wel omdraaien en weer helemaal teruglopen naar Sventavik.

Ik ben meer gedaald dan gestegen tijdens de ruim 4 km, uitgeput kom ik dus tegen tien en weer in het stadje aan. Ik ben nu wel "verplicht" om de E45 te volgen. Ik denk intussen aan de pannen van enkele dagen geleden. Het is intussen weer warm en tijdens het lopen kijk ik steeds naar het westen waar ik eigenlijk had moeten lopen, maar ik zie veel ontwortelde bomen onderweg, dus het zal inderdaad flink gestormd hebben een maand geleden.

Ze zullen eerst de normale wegen weer begaanbaar gemaakt hebben en als allerlaatste zullen de "toeristische routes" bevrijd worden van obstakels.

Om 12:30 uur kom ik aan Asarna. Ik eet er een hamburger en verlaat dan de E45. Ik loop de zandweg op, bij de brug over de Ljungan-rivier rust ik even op een bankje. Ik bekijk de kaart nog eens goed en zie dat ik nog veel hoogteverschil kan verwachten vandaag. Klövsjö is een wintersportstadje, dus dat ligt aanzienlijk hoger.

Het is nog een flink eind, ik besluit mijn verstand te volgen en niet mijn hart, dus loop ik terug naar Asarna. Ik ben langs een ski-center gelopen, ik loop daar weer naar toe. Zij verhuren daar ook huisjes, ik heb weer een bed van nacht.

De planning van deze vakantie is achterhaald maar ja, er zijn ergere dingen dan dat. De planning was 35 km, maar ik heb nu 27 km gelopen en ben 15 km "gedaald" naar het zuiden.

Ik eet in het ski-center en krijg er morgenvroeg een ontbijt. Ik heb contact met het thuisfront dat het schema in de war is geschopt, maar dat het goed met me gaat.

Vrijdag 23 mei

Asarna - Klövsjö 17 km

Ik heb goed geslapen, om 08:00 uur heb ik mijn ontbijt en een half uur later ben ik weer op weg. Ik neem een iets andere route en arriveer iets na negen bij het bankje waar ik gisteren gestopt ben, rust eventjes uit omdat het vanaf nu vooral een stijgende dag gaat

worden volgens de kaarten die ik bij me heb.

Ik ga een half verharde weg volgen, het eerste wat ik echter zie zijn waarschuwborden dat de weg geblokkeerd is en afgesloten voor doorgaand verkeer, maar

een gokje durf ik nu wel weer te nemen want de afstand tot Klövsjö is minder dan 20 km, dus ik heb de tijd en ook tijd voor tegenvallers, indien aanwezig.

Ik loop de weg op, er liggen wel bomen op de weg maar ze zijn al gedeeltelijk bewerkt, ze liggen niet (of niet meer) over de gehele breedte van de weg, waardoor het best wel meevalt en er is helemaal geen verkeer te zien.

Na een uur kom ik op de weg nr316, een mooie asfaltweg die rechtstreeks naar mijn bestemming van vandaag gaat. Het is een redelijk rustige weg, maar ik heb wel een pittige klim voor de boeg, waardoor ik veel kleine pauzes inlas. Het is een erg warme dag: het is onbewolkt, nagenoeg windstil en 24 graden.

Ik ben blij dat ik gisteren de beslissing heb genomen om de etappe in 2 dagen te doen, zodat ik nu in de morgen de klim kan doen. Zoals een beroemde oud-voetballer ooit zei: Elk nadeel heeft een voordeel!

Ik kan nu rustig aandoen en enkele kilometers voordat ik Klövsjö bereik, begint de weg te dalen omdat het dorp tegen een meer (rivier) ligt. Ik heb het gevoel dat ik het dorp kan vergelijken met Winterberg (Sauerland), maar als ik het dorp zie liggen lijkt het uitgestorven. Als ik het centrum bereik loop ik naar het VVV-kantoor, maar daar is niemand te zien terwijl de deur wel open is; misschien hebben ze lunchpauze, want het is intussen 13:00 uur.

Ik besluit iets verder te lopen en daar is een soort cafetaria, waar enkele jongeren buiten aan een tafeltje zitten. Ik vraag hen of er een overnachtingsplek is in het dorp. Zij vragen zich af wat ik hier kom doen en ik doe mijn verhaal, laat foto's zien als "bewijs". Ze zien toevallig een foto van mijn auto en vragen aan me of ik wel goed bij mijn hoofd ben, ik had beter de auto kunnen pakken dan de benenwagen.

Eén van de jongeren wil even iemand bellen en vertelt na het telefoontje dat de eigenaar van een skihotel mij wel wil helpen. Het hotel is eigenlijk gesloten, maar hij is over 45 minuten bij het hotel. Ik moet dan wel 3 km verder lopen tot de skiliften die ik in de verte kan zien. Ik dank de jongeren voor hun behulpzaamheid en loop weer verder, het dorp uit.

Na een half uurtje zie ik de reclameborden, ik moet rechtsaf naar de slopes (skipistes) en een kilometer later ben ik bij het hotel. Een man staat bij de deur al op mij te wachten, een kwartiertje later heb ik een bed en een "heel hotel" voor mezelf; ik kan er niet in als ik er uit ga en sommige deuren zijn gesloten, maar toch. Hij heeft zelfs een grote fles frisdrank voor me, dus ik heb helemaal geen reden tot klagen en dat doe ik dus ook niet.

Ik heb een tv, douche, enz., dus een goede nachtrust.

*-Peter van Beljouw-
(wordt vervolgd)*

Jubilarissen

Tijdens onze jaarvergadering op 28 februari hopen wij de volgende leden te kunnen begroeten om hen te huldigen voor hun langdurig lidmaatschap (40 c.q. 25 jaar) van OLAT. Tevens vermelden wij hieronder degenen die 10 jaar lid zijn.

40 jaar lid

Legierse, Gerrit, Mierlo
Timmermans, Bert Veghel

25 jaar lid

Derks, Servée Leiden
Roosmalen, Lenij van Sint-Oedenrode
Roosmalen, Marinus v Sint-Oedenrode
Megen, Henny van Rheden
Wordragen, Toon van Weert
Eck, Ernst-Jan van Rotterdam
Koolen-Cuijpers, Tini Weert
Smits, Jacques Veldhoven

10 jaar lid

Wijn, Noud Eindhoven
Zeeuw, Mariette de Rosmalen
Dikken, Erik Nijmegen
Sloos-Biemans, Tonnij Aarle-Rixtel
Sloos, Joop Aarle Rixtel
Vries, Rene Weert
Sars, Henry Eindhoven
Sars, Keetje Eindhoven

Coolen, Paul Nuenen
Duijn, Tony van Swifterband
Donkers, Cor Nuenen
Verwegen, Leo Veghel
Brinksma, Ingrid Geldrop
Douven-Mackus, Mariet Weert
Douven, Mart Weert
Maas, Truus Heeze
Verkoelen, Alfred Geleen
Verwegen, Hanny Veghel
Daelmans, Ineke Helmond
Wit, Maja de Zijtaart
Heupink, Ger Lieshout
Heupink-Bouwens, Pia Lieshout
Cranenbroek, Miet van Nederweert
Bekkers, Liesbeth Sint-Oedenrode
Doorn, Maria van Nuenen
Zande, Irma van der Heeze
Lepoutre, Jo Geffen
Geerts, Betsie Gemonde
Heuvel, Frans-Joseph vd Best
Benjaminsen-van Kessel, Riet Eindhoven

Benjaminsen, Frits Eindhoven
Biggelaar, Wim van den Best
Biggelaar, Wim van den Ysselsteyn
Roosmalen, Jeanne van Son en Breugel
Sweelssen, Esther Sint-Oedenrode
Verhoeven-Jansen, Lilian
Limburg, Iris van Oss
Dirks, Wim Nijmegen
Stoop, Annie Rosmalen
Houtum, Jan van Nuenen
Raaijmakers, Marijke Heeze
Lutke Schipholt, Bart Helmond
Lutke Schipholt, Karel Helmond
Hagen, Leona van der Helmond
Lieven, Anneke 's-Hertogenbosch
Lieven, Herman 's-Hertogenbosch
Vogelsangs, Jan Deurne
Vogelsangs, Mariet Deurne
Brans, Joop Son en Breugel

Wij hopen dat zij allen OLAT nog lang trouw zullen blijven!

GROOT-BRITANNIË

Hadrians Wall, Engeland

IERLAND

Mourne Walking Festival
Castlebar en Western Way

MADEIRA—MALLORCA

GR 221

SPANJE

Camino de Santiago (2015)
St. Jean Pied de Port - Leon -
Santiago de Compostela

FRANKRIJK

4daagse van Chantonnay

DUITSLAND - TSJECHIË - POLEN

3daagse-3 landen wandeltocht
Saksische Schweiz Malerweg en Ertzgebirge

INDONESIË

IML-tocht Int. Heritage Walk en
rondreis Java en Bali

CHINA - IML

Beijing Int. Mountain Walking Festival

KOREA - JAPAN - TAIWAN

IML-walks
Int. Walking Festival Wonju - Zuid-Korea
3-daagse Higashimatsuyama - Japan
Int. Happiness 2 days Marching - Taiwan

NIEUW-ZEELAND - AUSTRALIË

Zuidereiland - Stewart Island - Milford -
Kepelertrack - Abel Tasmanpark - Noordereiland - Blue Mountains - IML-tochten Rotorua en Canberra

THAILAND

Wandelrondreis door Noord en Oost Thailand

LITOUWEN

Wandelfestival IML-kandidaat

Wandelweek Airbornepad Market Garden

Wandelen met kleine groepen
Zie wandelreizen-programma op

WWW.TT-WANDELREIZEN.NL

Theo Tromp

Tel. 0495 450325—mobiel 06-52788806

DECATHLON

BEST

SPORT FOR ALL | ALL FOR SPORT

 WWW.DECATHLON.NL

HELEMAAL KLAAR VOOR HET WINTERSEIZOEN

Decathlon Best, NCB-weg 14 • 5681RH Best • Tel.: +31 499 365 080

ma - do 9:30u - 20:00u. vr 9:30u - 21:00u. za 9:30u - 18:00u. zo 12:00u - 17:00u.